PROMIN

ПРОМІНЬ

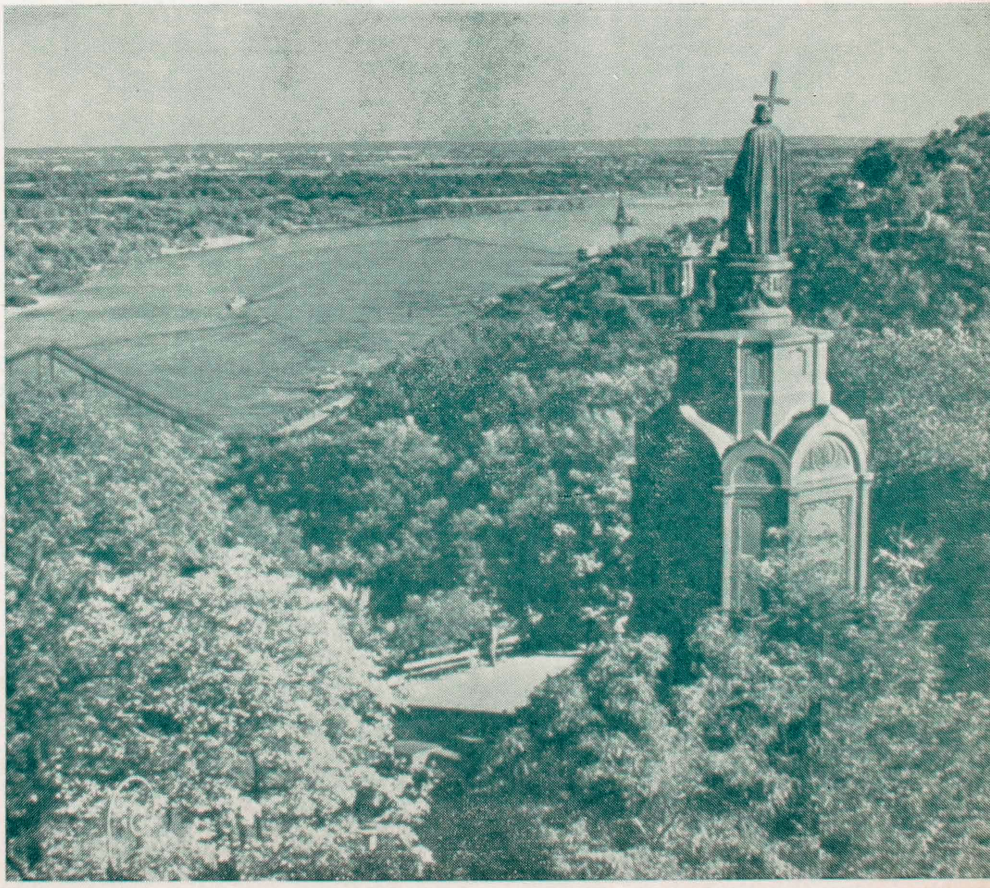

JULY - AUGUST
No. 7 - 8
1982

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIII ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ 1982 Ч. 7 - 8

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 7 - 8 JULY - AUGUST, 1982 VOL. XXIII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

М. Мандрика — Хрещення 1
Прот. М. Угорчак — Хрещення Русі-України 1
Архипастирське послання 2
А. Вігорний — Князь Володимир Великий 4
В .Доброліж — Концерт піяністки Ю. Осінчук 6
О. Пчілка — Спогади про М. Драгоманова 7
Музейні вісті 10
А. Стебельська — Цінна праця про творчість Л. Українки 11
Ви належите до Канади 13
Відділ для дітей 14
Gloria Ferbey — Ukraiian Story Theatre for Children 15
Громадська хроніка 18
Річні звіти 24
Ті, що відійшли 27
Квіти незабутнім 30
С. Кульба — Довкола дому 32
І. Вахна — Українська вишивка 32
При праці для „Променя" 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: Вид на Дніпро.
Пам'ятник Володимирові Великому.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ 0.50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади 0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою 0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська 0.75
Статут Союзу Українок Канади 0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК 7.50
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко 0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00
Я вернуся, О. Крамар 0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C. 3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S. 12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy 0.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки 2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської 0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 7.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків 1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин 1.00
Портрет Лесі Українки 2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом, тузин 1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу 5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок 1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом 12.00
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин 1.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
#25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ХРЕЩЕННЯ РУСІ - УКРАЇНИ

Збулися часи, — й Боже Царство наблизилося
Покайтеся і вірте у Євангелію.
(Марко 1—15)

Ці слова з Святої Євангелії можемо віднести до одної незвичайної історичної події, що сталося на нашій Україні в серпні 988 року, коли наш нарід прийняв християнську віру. Тоді, як оповідає старинний літописець Нестер: „Земля і небо раділи. Священики стояли на березі і читали молитви хрещення, а князь Володимир, піднявши очі до неба, молився: Боже великий, що сотворив небо й землю, зглянься на нових людей і дай їм Господи, пізнати Тебе правдивого Бога, як пізнали Тебе християнські країни і народи".

Ця врочиста молитва великого князя за свій нарід скоро принесла Боже благословення. Христова віра поширилася не тільки по городах, але й по селах, вона глибоко вкорінилася у побут і звичаї нашого народу, вона просочила всю народню творчість й побут християнською мораллю і тим поклала основи під нову національно-релігійну традицію, яку ми й досі цінимо, заховуємо й дорожимо. Це й втримує нашу національну стихію і є тим, що ми стали модерною націею.

В цій тисячолітній традиції перейшла до нас й закріпилася наша рідна українська мова, яку передали нам наші батьки, якою ми користуємося як культурна нація у всьому відношенні до себе самих й до чужих. Бо не може існувати нація без мови Якщо людина здорова й живе мусить говорити, це саме буває з кожним народом. Якщо він живе, виявляє свою духовість, свою культуру він мусить берегти теж свою мову. Бо наша рідна мова це найціннішний дарунок від наших батьків, це зов наших предків. А цінна вона нам і тим, що в тій нашій рідній мові, ми родилися й хрестилися й розвивали свої інтелектуальні сили. Ця рідна мова просякнула наше тіло і нашу кров бо рідна мова — це душа народу. Не може жити тіло без душі, не може існувати нарід без рідної мови. Рідна мова є наче тим магнетом, що стягає нас докупи і надає нам специфічні риси характеру, що й відріжняє нас від інших народів. В тій рідній мові ми розвивали свої духовні цінности, своє релігійне життя, свою культуру, свою творчу силу, свою народню словесність, своє письменство. Треба відмітити, що український нарід під тим оглядом найбільш творчий. Його усна словесність є найбільша серед усіх словянських народів. А словесність це теж мова народу, в якій він висловлює свої почування, радісні й сумні хвилини в історичних подіях, які пов'язували наш нарід з ними.

Тому рідна мова не є приватною справою українця, чи він захоче нею говорити, чи ні. Рідна мова набирає незвичайного значення особливо серед нас еміґрантів, яких доля кинула на чужі землі. Тут ми зустрілися з іншими народами з відмінними звичаями, традицією, вірою, а що найважливіше, зовсім іншою мовою. Ми поневолі мусимо вивчати чужу мову, до цієї чужої мови привикати і навчати нею своїх дітей. Цього вимагає життя, обставини, нове чуже нам оточення, нові й чужі нам люди. Але чи це значить, що вивчаючи чуже, маємо за-

Хрещення

Колись Великий Володимир,
Як літня встоялась пора,
Звалив усі старі кумири,
Киян же скликав до Дніпра

Й хрестив їх Духом і Водою.
І Русь-Вкраїна зацвіла
Новою Хрещення добою,
Що радість людям принесла.

Тому, коли я в воду вхожу
Озер канадських в літний час,
Десницю відчуваю Божу,
Що ласкою дарує нас.

Ніби виконую великий
Єднання з предками обряд:
Передо мною ясноликий
Князь київський і Київ-град.

Дарма, що голуб не літає
Лише над водами чайки —
Нам сонце з неба висипає
Дари Господньої руки.

М. Мандрика

недбувати або зовсім ігнорувати свою рідну мову?

Рідна мова це для українця найбільша святість, це невіддільне табу, яке не сміємо нарушити, занехати, потоптати. Пригадаймо собі слова Тараса Шевченка: „Учітеся брати мої, думайте, читайте: І чужому научайтесь, — свого не цурайтесь!"

Ось ця засада, якої нам треба триматись, щоб не потонути безіменними в чужинному морю. Звичайно найкращою допомогою приходить нам тут наша Св. Укр. Правосл. Церква, яка серед цього чужинного моря залишається для нас єдиними маятником, єдиною фортецею, єдиним найкращим і найбезпечнішим захистом, щоб ми не загубилися. Наша віра й наша рідна мова, єдині, що можуть нас втримати при нашій національності.

Скоро будемо відзначати 1000-р.р. Хрещення Русі-України, яке сталося в 988 році за князя Володимира Великого. Тим він став і великим, що дав своєму народові світло віри і створив наш нарід культурною нацією, яка затримала свою самобутність до цього часу. Жодні темні сили не зуміли його знищити, навіть такий розкладовий руйнуючий людські душі большевизм. Наша нація і живе і житиме, але якщо залишиться вірною християнській традиції, якщо буде зберігати свою рідну мову.

Ми знаємо, що саме на цей найцінніший скарб рідну мову іде змова від всяких темних сил. Ми знаємо що злочинні елементи з нашого народу підтримують цю змову, але ми теж знаємо, що нічого вони не вдіють якщо ми ту рідну мову затримаємо в своїх родинах, будемо її шанувати і берегти. Тож з нагоди цієї великої річниці зробім добрі постанови, полюбім свою рідну мову, шануймо її і зберігаймо, говорім нею між собою, пильнуймо й наших дітей, щоби нею говорили. Бо мова батьків це найцінніший скарб, тільки вона втримає нас у єдності, дасть нам рости в силу, здобуде для нас авторитет серед чужих і врешті поведе нас до кращого майбутнього Тож не забуваймо слова нашого поета, який сказав тоді короткі, а тверді як скеля розумні й святі слова:

Мово рідна, слово рідне
Хто тя забуває
Той у грудях не серденько
Але камінь має...

о. М. Угорчак

ДО СВЯТКУВАНЬ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Українська Греко-Православна Церква в Канаді приступила до конкретних плянів і проєктів у підготовці до ювілею відзначення 1000-ліття хрещення України.

Провід Церкви покликав Головний Ювілейний Комітет, якого очолив Блаженн. Владика Андрій, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади під діловим керівництвом голови президії Консисторії УГПЦ прот. д-ра Григорія Удода.

На першому офіційному ширшому засіданню, яке відбулось 18 грудня 1981 року в Колегії Св. Андрея, на яке були запрошені представники організацій і преса, покликано такі комісії:

Кординаційно- організаційна; інформаційна комісія; комісія молоді; мистецька комія; видавнича комісія; фінансова комісія; програмова комісія і комісія зовнішніх зв'язків.

До Головного Ювілейного Комітету увійшли представники організацій та преси:

Зараз провід Церкви звертається до вірних та організацій включатися в працю до підготовки урочистих святкувань у 1988 році. Відомо, що місцем урочистостей буде місто Саскатун. Тут 1918 року відбувся Перший Собор УГПЦ. в Канаді.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ СВЯЩЕННОГО СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ ДО

Всечеснішого Духовенства, Преподобного Чернецтва і Боголобивих Вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

„Бог любить того — хто
охоче дає" (2 кор. 9:7)

Всечесніші Сопастирі та
улюблені у Христі Брати і Сестри!

Наближаємось до Року Божого 1988, коли український народ на своїх рідних землях УКРАЇНИ, та з волі Божої по всіх країнах світу перебуваючий, щоб засвідчити приналежність до Христової Церкви, буде святкувати

Тисячолітній Ювілей Хрещення України в Святу Христову Православну Віру, перші зерна навчання якої на українських землях посіяв Св. Ап. Андрей Первозванний вже тому дві тисячі років.

Отож, Століття Української Православної духовости і культури промовляють до нас!

Цей знаменний, великого історичного значення Ювілей Величі Христового Українського Православія, ми маємо належно відсвяткувати, щоб з глибоким признанням і молитвами подяки Господеві згадати великі, славні досягнення в минулому та некреслити плян праці на майбутнє, щоб свідомість величі Православія все поглиблювалась серед українського народу та зміцнювала його на всіх ділянках церковно-релігійного і культурно-національного життя на славу Божу, добро українського народу та добробут усього світу.

Проголошену ЗБІРКУ на Ювілейний Фонд Св. Володимира ми благословляємо. Складаємо свої пожертви, та Вас, Всечесніші Сопастирі й Боголюбиві Вірні, закликаємо до щедрих пожертв. Складайте свої пожертви по силі своїх матеріяльних спроможностей. Але нехай нікого не забражне серед жертводавців. Маємо виявити нашу любов до Св. Матері-Церкви не тільки словами, але також ділом. До нас промовляють віки! До нас промовляє Свята Церква — Мати! До нас промовляє Велич Православія!

Благодать вам та спокій від Бога, Отця нашого, Господа Ісуса Христа (Рим. 1:7).

День Пресв. Тройці, 6 червня, 1982 Р. Б.
Катедра Пресвятої Тройці,
Вінніпег, Ман.

† АНДРЕЙ, — Митрополит
† БОРИС, — Архиєпископ
† ВАСИЛІЙ, — Єпископ

„Українське весілля" у Вінніпезі

У неділю 30 травня відбулась тут в театрі Плейгавзі особлива вистава — Українське весілля". Вистава влаштована силами Давфинського хору під керівництвом відомої диригентки Галини Гендерсон а стараннням Вінніпезького Комітету Українок Канади.

Українське весілля виведено на сцену у п'ятьох частинах — сватання, заручени, вінкоплетени, вінчання та покривання молодої, все це побудоване на народній творчости українського народу, особливо села, його високої моралі, звичаїв, що переходили в традиції з покоління в покоління. Головну ролю відограє тут весільний почет: батько, мати, свати, свахи, староста, дружби, дружки, весільні гості. Важливі, майже священні дії виконують тут весільні пісні при кожнім ритуалі вони інші — мають свою властивість і своє місце.

Спроєктування всіх п'ять дій та їх продукція належить пані Мих. Андрейчук, яка вже довгі роки є культурним референтом при Давфинському Фестивалі.

Актори, хористи, тянцюристи — все це в повному комплеті Ансамблю вийшло гармонійно й якось по рідному, так що вдячна вінніпезька українська публіка на закінчення зробила мистцям неабияку овацію.

До відома читачів

Просимо звернути увагу, що це число, є за місяці — липень і серпень. Чергове число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць відпустки для працівників.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

Просимо також в часі вакацій пам'ятати про журнал і при зустрічі з друзями придбати нових передплатників.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

Досвід це школа, в якій лекції дуже дорогі, але це одинока школа, де можна багато навчитися.

* * *

Перша нагорода справедливости це свідомість що ви справедливо поступили.

* * *

Всі прагнуть щастя, але не всі знають у чому воно полягає.

КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ

У другій половині X століття Київська Русь, що об'єднала у своїх межах усі східньослов'янські племена, зачислялась до однієї з наймогутніших держав Європи. Походи хороброго і войовничого князя Святослава укріпили кордони давньоруської держави і забезпечили їй почесне місце у міжнародньому житті. Дальшого зміцнення могутності Київська Русь досягла за панування сина Святослава — Володимира Великого.

Ще за життя Святослава, згідно з встановленим державним порядком, територію давньоруської держави поділено між трьох синів князя. Найстарший Ярополк мав княжити у Києві, середній Олег отримав землю деревлян, наймолодшому Володимиру призначено Новгород. Після смерті Святослава в бою з печенігами (972 р.) між синами розгоріла боротьба за княжий престол у Києві. Спершу походом на брата Олега пішов Ярополк, який за літописним переказом — хотів відплатити за вбивство Олегом Люта Свенельдича. Олег загиб у битрі під Овручем, про що довідавшись Володимир утік за море. Ярополк посадив тоді у Новгороді своїх посадників і сам княжив на Русі. Та незадовго Володимир повернувся з варягами до Новгороду, прогнав посадників Ярополка і вирушив походом на Київ. По дорозі переміг полоцького князя Рогволода і взяв його дочку Рогнеду за жінку. (Цю подію вісім століть пізніше (1770 р.) зобразив на картині „Володимир і Рогнеда" Антін Лосенко). Без більших труднощів, але й не без помочі київського воєводи Блуда та місцевого населення, Володимир зайняв Київ. Ярополк, що утік до Родні, був виданий Володимирові своїм воєводою Блудом і убитий. Приблизно 978-980 р. (за літописом 980 р.), Володимир став київським князем і володарем цілої давньоруської держави.

Незалежно від причин поданих в літописному переказі, справжньою, суттєвою ціллю братовбивчої війни між синами Святослава було привернення нарушеної державної єдності східньослов'янських племен об'єднаних Київською Руссю.

Перед великим князем стануло важливе завдання сконсолідувати розчленовану на племена державу, зміцнити залежність неслов'янських племен від Києва, забезпечити обороннність державних кордонів. В склад Київської держави входило тоді 10 земель, але тільки деякі племена, як в'ятичі, радимичі та хорвати ставили активний опір новому князеві. Володимир переміг в'ятичів 981 року і наложив на них данину від плуга, яку платили за Святослава. Через два роки (983 р.) підкорив радимичів і дещо пізніше (992 р.) західних хорватів. Усі східньослов'янські племена знайшлися знову в одній державі під зверхністю Києва.

В 988 році проведено в Київській Русі адміністративну реформу, яка ліквідувала племінні князівства, а на їх місце вводила новий поділ земель з осередками в більших містах. Землями мали управляти сини князя та інші довірені особи. Рівночасно з внутрішнім зміцненням держави князь Володимир забезпечує західні кордони держави і бореться довгий час з найгрізнішими ворогами Русі — печенігами. В 981 році організує похід на поляків і приєднує до Русі т. зв. Червенські городи. На думку польського історика Г. Ловм'янського не був це конфлікт з цілою групою лендзян, але спроба розв'язання спірного питання Червенських городів. В два роки пізніше (983 р.) в обороні дреговичів іде походом на ятвягів, яких перемагає і займає землю над Бугом, де збудовано город Береcть. Для забезпечення кордонів з в'ятичами 985 р. воює з камськими болгарами, хоч деякі історики вважають, що був це похід на наддунайських болгар.

Найтяжчі війни (988-997) вів Володимир з кочуючими печенігами, які знищили Хозарське ханство і безустанно загрожували Київській Русі. Війни закінчувались успішно для київського князя, який дійшов аж на Крим, де знаходились тоді грецькі колонії. Для більшої оборонності українських земель з цього боку приказав будувати місто над Десною, Остром, Трубежем, Сулою і Стугною, які заселяв вибраними воїнами зі слов'ян, кривичів і в'ятичів. Під 992 р. літописець записав гарну леґенду про перемогу київського юнака над печенізьким силачем, що вирішило одну з битв з печенігами. Леґенда про Кирила Кожум'яку, що збереглася і в усній народній творчості, перенесено на екран в Київській кіностудії ім. О. Довженка.

Як видно, Володимир Святославич взагалі не був зацікавлений загарбницькими війнами і в більшій мірі дбав про зміцнювання, ніж про територіяльне поширювання держави.

З іменем великого князя пов'язана важлива подія в історії України загальна християнізація руських земель 988 року. Християнство на Русі не було тоді вже ніякою новиною. У договорі

з Візантією з 944 р. згадується про хрещення русинів та соборну церкву св. Іллі в Києві. Дальшого поширення в Київській Русі зазнала християнська релігія за князювання першої християнської княгині Ольги. Також найстарший син Святослава Ярополк був жонатий за християнкою. В державі переважало однак поганство, що мало свої відмінності в поодиноких землях.

Хрещення Русі 988 року було заздалегідь підготовлене князем, який за літописним переказом 986 р. приймав у себе представників різних віроісповідань: магометанських болгар, німців, 'вреїв, греків, які розповіли йому про свою релігію. Наступного року (987) князь вислав 10 посланців — довірених бояр, щоб придивились на місці як виглядає богослуження у болгар, німців та греків. Ці повернувшись, розказали перед князем і дружиною все, що бачили і одноголосно заявили, що найкраще сподобався їм грецький обряд. Через рік (988) Володимир вирушив походом на Крим, здобув грецьке місто Корсунь (Херсонес) і вислав послів до грецьких царів Василя і Костянтина, щоб віддали йому за жінку їхню сестру Анну, грозячи, що здобуде їх столицю. Царі відказали, що не можуть віддати сестри за язичника і поставили вимогу, щоб князь охрестився. Володимир погодився на хрещення, а царі, зрадівши, вислали свою сестру до Корсуня, де корсуняни „з поклоном ввели її в місто і посадили в її палаці". Тут корсунський єпископ охрестив Володимира, даючи йому на ім'я Василій, а пізніше звінчав з царівною Анною. Забравши з собою княгиню, єпископа і священиків, Володимир повернувся до Києва, де „звелів скинути кумирів — одних порубати, інших спалити.

Хрещення Русі 988 року не стало початком якоїсь нової епохи в історії давньоруської держави. Воно було точніше наслідком змін у розвитку цивілізація і суспільно-економічних відносин, якого досягла Київська Русь. Процес цих змін почався значно скоріше і продовжував розвиватися за Володимира Святославича і його наступників. Введення християнства мало однак неабияке значення для цих змін, сприяючи розвиткові нових суспільних відносин — відносин розвинутого феодального суспільства. Християнізація дозволила зміцнити зв'язки між окремими частинами давньоруської держави і посилити великокнязівську владу, яка у церковній ієрархії набула надійного помічника для здійснення своєї мети. Одночасно сприяла посиленню політичних та економічних зв'язків з іншими християнськими державами, зокрема Візантією, а також наддунайською Болгарією, Кавказом і Західною Європою. На Русь напливала висока візантійська культура, яка після занепаду Риму, не мала собі рівних в Європі і продовжувала дальше розвиватися до XV століття.

Найкраще розвинулася давньоруська культура за часів Ярослава Мудрого, але й за Володимира Великого її розвиток був досить високий. Князь привіз з Візантії не тільки священиків, але й всяких майстрів, ремісників, купців. Почалося будівництво церков і палаців, причому як будівельного матеріялу щораз частіше вживається камінь і цегла замість дерева. На місці пантеону поганських богів побудовано дерев'яну церкву св. Василія. Найбільшим архітектурним і мистецьким досягненням того часу була церква Богородиці, звана Десятинною. Назва походить від цього, що на її будову і утримання князь призначив десяту частину своїх доходів. Збудована на Старопійській горі 996 року була зруйнована татаро-монголами 1240 р. До сьогодні збереглися тільки фундаменти цієї будівлі, що дають деяку уяву про її первісний вигляд. За князювання Володимира Святославича побудована також два палаци.

З архітектурою тісно пов'язаний був розвиток скульптури і живопису. Церкви і палаци мали скульптурні деталі і були прикрашені мозаїками та фресками. Добре розвивалось ювелірне та інше прикладне ремесло, як виробництво з глини, дерева, метали, волокна.

Князь Володимир дбав про розвиток освіти і письменності. Вже 988 року, як сповіщає літопис, приказав брати дітей боярської верхівки і віддавати їх на „навчання книжкове". За словами літописця матері цих дітей плакали за ними „тому, що не переконалися ще у вірі і тільки як по померлих плакали". Письменство, що існувало тут до 988 р., розвивалося тепер ще краще. Спершу була це перекладна література візантійського походження, пізніше й оригінальна давньоруська література. Важливе місце в розвитку письменності займала безсумнівно князівська канцелярія та переписування книжок в монастирях. Монахи-літописці лишили нам найбільше інформацій про давнє минуле.

Розвивалися також театр і музика, про що свідчать сцени зображені пізніше на фресках Софійського собору.

Володимир Великий помер 15. 7. 1015 р. Від 1019 р. його політику на великокнязівському престолі в Києві продовжував Ярослав Мудрий.

А. Вігорний.

Концерт піяністки Юліяни Осінчук в Едмонтоні

В кінці квітня в Едмонтоні відбулась небуденна музичне імпреза. До нас загостила з Ню-Йорку українська піяністка Юліяна Осінчук. В п'ятницю 23-го квітня в залі УНО шановна гостя прочитала доповідь на тему „Творчість українського композитора Віктора Косенка", яку демонструвала на фортепіяні уривками з творів композитора. Доповідь була надзвичайно цікава, а уривки вміло підібрані. Тут треба згадати, що у 1981 році Юліяна Осінчук здобула докторат з музичної школи „Джуліярд", а тема її тези була „Творчість Віктора Косенка".

В неділю 25-го квітня в концертовій залі провінційного музею відбувся концерт піяністки Юліяни Осінчук. В першому відділі було виконано Сонату фа мажор Д. Бортнянського і Варіації на тему української народньої пісні композитора Франца Леселя (1780-1838). Перший твір написаний композитором під впливом т. зв. „італійського періоду" 18 ст.; піяністка заграла його чітко, бадьоро і з розумінням стилю. Другий твір маловідомий, але дуже цікавий — Варіації на тему української народньої пісні „Їхав козак за Дунай". Ці варіації були виконані з художнім смаком і розумінням української народної пісні. Смуток і радість переплітались в умілих руках піяністки. Далі слідував виступ вокального жіночого ансамблю „Мережі", про що я згадаю пізніше.

Легко і граціозно прозвучали два модерні етюди сучасного українського композитора А. Штогаренка.

Багата і різноманітна творчість видатного українського композитора Віктора Степановича Косенка (1896-1938). Він писав для симфонічної оркестри, камерні твори, написав велику кількість вокальних і фортепіянових творів. Серед них одинадцять етюдів (оп. 8), з яких піяністка виконала п'ять (Но. 1, 10, 4, 8, 5). Всі п'ять були виконані майстерно, але мені найбільше до серця припали: ніжність і пластичність першого, вибагліва динаміка восьмого і віртуозність п'ятого.

Другий відділ піяністка почала творами композитора Л. Ревуцького (1889-1977) який займає особливе місце в українській музиці. На протязі довгих років він працював як піяніст, педагог і композитор; під його керівництвом виросло ціле покоління українських композиторів, а по своїй смерті він залишив музичну спадщину. Крім інших творів, для фортепіяно він написав сім прелюдій. Юліяна заграла дві прелюдії (оп 7, Но. 1 і 2) перша більш повільна, поетична, але написана для „зрілих" виконавців, друга — швидка, бравурна, захоплююча. Обидві прелюдії піяністка виконала блискуче.

Популярну Другу Рапсодію на українські теми і „Думку-Шумку" Миколи Лисенка було виконано з надхненням і розумінням стилю.

На закінчення концерту Юліяна вибрала два твори Франка Ліста. Перший — рідко виконувану „Українську баляду", а другий — етюд „Мазепа". Перша річ — це варіації на тему української народньої пісні „Ой не ходи Грицю, та на вечорниці". Написала вона у романтичному стилі, як Ліст звичайно писав фортепіянові транскрипції на вокальні твори Моцарта, Шуберта, Шумана і Вагнера. Виконання вимагає знання змісту оригінального твору і досконалої техніки. Цих двох факторів не бракувало Юліяні.

Проста, але чарівна народня мельодія заблищала різнокольоровими барвами і перетворилась у чудовий твір.

Друга річ — етюд „Мазепа", один із найскладніших з етюдів Ліста, але і один з найкрасивіших.

Починається він блискавичним пасажем, який переходить у героїчну мельодію-тему. Ця тема повторюється декілька разів на тлі, складних пасажів і акордів і все це у надзвичайно швидкому темпі. Юліяна виконала цей твір віртуозно і зірвала бурю оплесків. Але слухачі не відпускали її зі сцени аж поки вона не заграла, як надаток Другий Ноктюрн Шопена. Я вже згадувала, що в концерті виступали „Мережі". „Мережі" — це жіночий вокальний ансабль, що існує вже тринадцять років, часто виступає в концертах і завжди користується успіхом. Мистецькі керівники Марія Дитиняк і Сергій Яременко, акомпанювала Мирослава Фодчук. На концерті проспівали вони шість пісень. У першому відділі: „До сонця" — муз. А. Кос-Анатольського, „Білі Лебеді" — муз. О Білаша, і „Вечірня Пісня" — муз. К. Стеценка, а в другому відділі: „Квітка Сонця" — муз. В. Костенка, „В калиновім лісі" — обр. С. Людкевича, і „Бузок" — муз. Є. Козака. Всі пісні ансамбль проспівав дуже добре; гарні голоси, рівний звук, художне виконання.

Олена Пчілка

СПОГАДИ ПРО МИХАЙЛА ДРАГОМАНОВА

(Докінчення)

Отже, тато наш, та й мама, були все літо зажурені, заклопотані тією напастю та невідомістю, яке буде далі з сином. Одначе Михайло хоч був збентежений, приїхавши з татом з Полтави, але незабаром якось оговтався і бадьорився. Молодості взагалі властиво бадьоро, з певністю дивитися в прийдешнє!.. Треба буде тримати екзамен (ми чогось вимовляли це слово — „екзамент"), то що? Михайло був, либонь, певен у тім, що витримав його. А все інше — якось буде!.. Знайде собі спосіб життя в Києві.

Про Київ таки гадав; про це раз у раз говорилося. Михайло немов почував, що вже не буде в Гадячому таким гостем, як пробуваючи в Полтаві, і, мов, на прощання, ходив по близьких околицях. Часто брав і декого з нас.

Найближче наше місце для гулянок — два цвинтарі коло нашого двора: на одному була колись церква („Успенія") і на другому теж (церква „Покровська"). Обидві ті церкви давно згоріли; на наших дитячих часів заставались тільки круглі рови на тих місцях, де були церковні підмурівки, та стояли ветхі каплички (по-гадяцькому — „камплички"), дерев'яні, темні, мовби смутні, з маленьким похилим хрестиком наверху, на покрівлі; кожна з двох капличок стояла на меншому круглому горбочку, там, де був колись алтар („вівтар" — казали ми). Більш нічогісінько не було вже й за наших часів на тих цвинтарях. Тепер же нема ні капличок-пам'яток, ні ровів. А за наших дитячих літ цікаво було бігати, ховатися по тих ровах, та й краєвиди відкривалися гарні з самого краєчку тих виступів, де стояли колись церкви.

Ходячи з нами, Михайло, бувши того літа особливо ласкавим до нас, казав нам, які то були церкви, як вони звались, коли погоріли (давно, давно!), біля якої церкви поховано гетьмана, що загинув під той час, як збунтувалося проти нього військо (...).

Було ще одне цікаве місце гулянок, але туди вже нас не пускали самих, бо се було значно далі від нашого двора, за глибоким яром. Се теж крутий виступ, що висторочується далеко вперед між двома ярами. (Все гадяцьке узгір'я ділиться на такі виступні, вужчі або ширші, відрізнені один від одного ярами). Сей виступень, що я про нього кажу отут, повернений стрімким кінцем до Псла, до його широкої оболоні, лучиться з містом лише вузькою шиєю, а крайній кінець його розпросторюється чималою площиною, природно й штучно розрівняною. З одного боку тієї високої площини йдуть останки земляного валу: він круто стримить над спуском до глибокого, розлогого яру, що біліє такими чепурними хатками та зеленіє розкішними садками гадяцького передмістя Заяр'я. З валу такий гарний позір на те зелене заяр'я.

От на сей виступень ми й охотилися ходити на прохід. Се так і звалось — ходити на вали, на замок. Тоді (70 літ назад!) ще жило це слово, бо й справді на тій горі, на площовині, оточеній валами, стояв колись гетьманський замок. За часів нашого дитинства не було навіть убогих руїн від того замку! Ні цурочки, ні цеглинки малої... Все мов лизень злизав!

А однак замкове містище не порожнювало й тоді: стояв на великій горі, якраз на тій горішній площині, де був колись гетьманський замок, оточений земляними валами, інший „замок" — тюремний. Так, стояла тут, стоїть і тепер звичайнісінька тюрма, збудована при цареві Миколаєві І. (За часів нашого дитинства це був найбільший будинок в Гадячому). Висока озія на два поверхи вишкіряється двома одноманітними рядами вікон, окутих ґратами. Біле тинькування мало б надавати якоїсь веселішої подоби тій камениці, але сьому будинкові біла барва надає мовби тільки більшої зимності. І стоїть він на тій Замковій горі відлюдний, понурий, мовчазний, як усі в'язниці. (...).

Сумне й неохвітне місце. Крізь ґрати часом маячить нужденне, замліле обличчя, дивиться на вільне, широке видноколо...

На закінчення концерту, одна з співачок ансамблю подякувала Юліяні Осінчук і піднесла їй букет чудових квітів.

Валентина Доброліж
Едмонтон

Поуз тюрму вздовж валу йде дорога, ходять по ній люди: інше сяде й на валу. Отож ходили й діти, а між тим гуртом і ми (з Мишею нас пускали туди). Михайло казав нам, чого гора зветься Замковою, показував у напівосуненому, пощербленому валу більшу пробоїну, де було коли вроблено браму, спуском до Псла. Чули ми від брата, а пізніше чула я й від інших гадячан, легенду про новий „замок" тюремний. Легенда каже таке: „Як скінчили будувати нову тюрму, то приїхав якийсь там значний урядовець, — був він ще й князь, — та й годавсь подивитись на нову скарбову будову. А коло тюрми було чимало селян, що позганяли їх з підгородніх сіл з підводами: вивезти позосталий знадібок (цеглу, пісок тощо) та розрівняти землю коло будинку. Князь подивився на одного козака поблизу, та й каже: „Ну що? Хороша тюрма? Добре вам буде сидіти в ній?" — А козак не стерпів глуму та й одказав: „Куди нам у таких хоромах проживати! Се так, якби вам, ваше сіятельство ,то якраз до речі було б!" — Князь як розлютується тоді! І сказав зараз же скатувати того козака на тому ж місці. Схопили небораку й били до тієї пори, поки аж на смерть убили; та й загребли тут же, біля тюрми, на пострах усім". Така була легенда. Скільки правди в тій байці — невідомо, а тільки по миколаївському часові легенда тая здавалася правдою...

Походивши по гребені старого валу, сідали ми на ньому й дивилися на Заяр'я, що розкинулося по обидва боки широкого й глибокого яру, поза тією Замковою горою. Розкішна садиба Кошового, цілий гай) і менш мальовничі міщанські оселі, розкидані недбало проміж садками, становлять надзвичайно гарний краєвид. Кажуть би то, що якийсь мистець аж два літа поспіль приїздив малювати Заяр'я, його прехороші куточки. Отак сяде було, кажуть, на валу проти Заяр'я, та й малює.

Опріч гулянок-проходок поблизу, ходили ми з Михайлом і в Підварок (се ж було теж недалеко, тільки в другий бік від нашого двора). Там же, в Підварку, був наш садок, і нас, дітей, кортіло до нього. Поруч нашого підварського хутора була теж гарна містина; тепер те урочище звуть Ключі, бо там з-під гори б'ють джерела і збираються в природні криниці; давніше ж підварчани звали те урочище — Гайдамацький яр. Так, яр глибокий самотній, з глинястими кручами, увесь зарослий деревами, що здавались такими мальовничими, як, стоячи на белебнях, простягали над галявами та над криницями кучеряве гілля; а проміж меншими чагарями сутужно було й пролізти! Не знаю, чи й досі цілий той прехороший гай у яру...

Дуже мені в пам'ятку одна дальша мандрівка моя того ж літа з Михайлом, — чи вже як мені тоді здавалось, ціла подорож (була вона аж за 20 верстов од Гадячого!). Се було завітання до нашого найдальшого хутора, Сергіївського. Жила там колишня ще Михайлова нянька Параска сергіївська. (Бо була ще мала Параска, дочка нашого візниці, і Параска краснолуцька, що Михайло звав „чиновник особих поручений", бо тая наша бабушка Федора Петрівна часто посилала її з Красної Луки до нас то з гостинцями дітям, — з яким особливим печивом або з „постолою" з яблук, — чи в якій господарській справі до мами). А ся, третя Параска, звалася сергіївською через те, що жила в хуторі під селом Сергіївкою, у своїй хаті. Отже, буваючи в Гадячому на ярмарку абощо, ся Параска просила панича Мишу, щоб він, як буде хто їхати в хутір, приїхав до неї в гості. Якраз трапилось і діло в Сергіївський наш хутір: поклячити дерево в нашому лісі, потрібне для деякого полагодження в нашому млині, що був там; та й Параска просила дерева на щось там у її дворі. Тато наш уже занепадав тоді на здоров'я і мало виїздив з дому, то мама й припоручила Михайлові поїхати по тій господарській справі в Сергіївський хутір. Намоглась і я; отак, як то кажуть: хто за ділом, а лоша — за безділлям! Михайло підтримав моє невідчепне прохання, і ми рушили вдвох, з візницею Дам'яном, малою господарською бричечкою (їздилося нею тільки „по хазяйству"). Я тішилась тим усім безмірно!

Заїхали перше всього до Параски. Вона дуже зраділа Михайлові і приймала нас якнайщиріше. Потім ходили по лісі, щось там клячили (Парасчин чоловік з Михайлом), потім посиділи у млині. Михайло хотів, щоб я розібрала, як там що діялося з мливом, та ще й у валюшах — там, де щось підскакувало, мов несвітською силою, та товкло сукно, мов у ступі, в якомусь там жолобі.

Вийшло так, що поки се та те, поки ще й підвечіркували, то вже й зага-

ялись, і ми зостались ночувати в хуторі; Параска не пустила нас у дорогу „проти ночі, та ще й з дитиною" (хоч тій дитині, себто мені, скінчилося тоді вже 10 літ...). Спати Михайло й Парасчин чоловік пішли кудись „на сіні", а я не відчепилась від Параски, поки вона не послала мені коло себе та її дочок надворі. В хаті було душно і, по тодішньому селянському побуту, спати надворі було звичайна річ; але для мене се було правдиве свято! Бо мені до тієї пори ще ніколи того не траплялось. Сказати по правді, спати надворі, під хатою, було не дуже-то добре, бо дошкуляли комарі (десь їх так багато бралося, чи з лісу, чи з близької річки...). Та то дарма! Зате, приїхавши додому, я могла сказати сестрі Варі й всім нашим, що я спала надворі! Взагалі вся подорож до Сергіївки стішила мене надзвичайно. Щасливий вік!.. Михайло теж був дуже задоволений своєю мандрівкою. Тільки, приїхавши додому, значно підірвав мій „тріумф", жартливо розказавши, як я ранком скаржилась йому і на комарів, і на хутірських півнів, що страшенно кукурікали! Про це Михайло склав навіть віршика гумористичного; якось там починалося: „Комарі гудуть, бідну Олю тнуть". Але мені та прикладка щось не дуже сподобалась, то я й не хотіла пам'ятати її...

Так на лоні сім'ї минали Михайлові останні немовби ще полтавські вакації. А тим часом вони вже кінчались, треба було вже рушати до Києва, до того ще невідомого, привабного Києва, де житиме вже не гімназистом у тому полтавському урядовому пансіоні при гімназії, а студентом! Саме слово лунає зовсім по-іншому!..

Отже, й виїзд до Києва був уже інший: ніхто Михайла тепер не віз, як то давніш возив до Полтави тато; Михайло поїхав сам, себто хоч і не сам, не один, а в товаристві з Миколою Шульженком, та тут вже ніхто не віз другого, обидва їхали самостійно, маючи перед очима чарівну юнацьку мрію — університет!

КОЖНА ПЕРЕДПЛАТА МАЄ БУТИ ЗАПЛАЧЕНА НАПЕРЕД

ПОМОЖІТЬ!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ КНИЖКИ „ЗАВОЙОВНИКИ ПРЕРІЙ"

З допомогою Шевченківської Фундації в Канаді, 1982 року вийде у світ третє видання збірки поезій „Завойовники прерій" Яра Славутича. Перше видання побачило світ 1968 р. Друге доповнене видання, в супроводі англійського перекладу Р. Г. Моррісона, надруковано 1974 р. У третьому, поширеному виданні, крім Р. Г. Моррісона, візьмуть участь також перекладачі Роман О. Татчин (поема „Скарга" про о. Агапія Гончаренка, першого відомого українця в Америці), З. Оріонна (баляда „Троє") та Рене К. дю Ґар (кілька перекладів французькою мовою).

Книжка матиме вступну статтю д-ра Володимира Т. Жили, професора Тексаського університету в Лубоку, ілюстрації мистця Петра Шостака, сина українських поселенців у Канаді, високоякісний папір та полотняну оправу. Попередні замовлення, з додатком чека або грошового переказу в сумі 15.00 дол., надсилати на адресу:

SLAVUTA PUBLISHERS
72 Westbrook Drive
Edmonton, Alberta, Canada
T6J 2E1

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ
910 Спадайна Кресент, Саскатун

В днях від 8 липня до 2 серпня ц. р. в Українському Музеї, ґалерії відпочинку буде влаштована виставка традиційного українського весілля.

Такі виставки дають нагоду відвідувачам познайомитися з різними речами, що необхідні в українському традиційному весіллі, як весільне убрання, хліб, коровай, рушники, хустки, документи, світлини і тексти, які подають відмінність у певних формах українського весілля в інших округах або повітах в Україні.

Таїнство вінчання завершується в церкві, одначе його попереджають урочистості ритуалів їх краса та символіка. Українське весілля у трьох частинах — сватання, заручини і весілля.

— — —

В днях від 5 серпня до 12 вересня, з нагоди Століття Саскатуну, Український Музей Канади влаштовує виставку картин Василя Курилика. п. н. „Українська жінка піонерка".

Цих 16 картин В. Курилика — власність Союзу Українок Канади набуті в 1967 році як проєкт на Століття Канади з життя української піонерки в 1900 році. Виставка відбудеться за порозумінням з Союзом Українок Канади.

— — —

Українська оселя влаштовує в Українському Музеї Канади в днях від 9 до 20 серпня для дітей від 8 до 11 років програму познайомлення з українською культурою. Музей пов'язаний з навчальними проєктами. Предбачена програма включає українську мову, народне мистицтво, народні танці, кулінарію, драму, оповідання та народні пісні.

Вийшло нове число „Музейні Вісті" Українського Музею Канади в Саскатуні. Це перше в цьому році число, що його одержують члени і жертводавці Музею.

У Вістях вміщено цікавий репортаж про офіційне відкриття Філії Українського Музею у Східній Канаді, в якому Філія інформує про свою працю та години відкритого для відвідувачів Музею. Головою Східньої Філії є Іванна Іваночко. Музей Східньої Філії приміщується в Інституті Св. Володимира в Торонто.

Музейні Вісті подають склад управи Українського Музею Канади в Саскатуні обраного на Крайовому З'їзді СУС. в Едмонтоні в серпні 1981 року. Головою дирикції обрано Сесілю Качковську. Куратором Музею є Марія Кіщук.

До Музейних Вістей долучено список повних чотири сторінки пожертв за м. м. жовтень —грудень 1981 і січень 1982. Вміщуємо залученого листа — заклик за пожертвами на Український Музей.

Дорогі члени та прихильники!

При цій нагоді бажаємо повідомити Вас про деякі справи відносно Музею.

Музей має завдання поширювати між загальною публікою знання про українців в Канаді почерез шкільні програми, виставки перепровадження турів в ґалеріях Музею, семінарів та видання друкованих матеріялів. У Музею зберігається під контрольованими кліматичними обставинами одна з найкращих збірок українських історичних та мистецьких речей в Північній Америці. Куратор Музею запевнює, що музейні речі є правильно зареєстровані та мають найкращий догляд, бо це була дорогоцінна власність наших предків.

Одначе фінансова справа є дуже важна й завжди потребує уваги. Провадження праці Музею й тримання його відкритим для публіки є великий обов'язок, котрий потребує сталої піддержки від прихильників Музею. Підчас 1981-ого року пожертви на Музей начислюють тільки 65% суми, котрої Музей потребував на той рік. Отож нам тепер конечно потрібно $35,000., щоб покрити наші кошти, котрі включають вплати на пожичку, що начислює $180,000 долярів та покриття відсотків від позички.

(Докінчення на ст. 31)

ЦІННА ПРАЦЯ ПРО ТВОРЧІСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Антонина Горохович ПОЕТИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЇЇ АФОРИЗМИ. Інститут Дослідів Волині, ч. 40 Накладом Товариства „Волинь". Вінніпег, Канада, 1980.

Скількість студійних праць про життя та творчість найбільшої української жінки-драматурга росте з року в рік і кожну появу нової праці з ділянки ще не названого формально „Лесезнавства" літературний світ вітає з великою радістю. Особливо працю, призначену в першій мірі формальній аналізі творчости поетки, цій ділянці так дуже занедбаній на Рідних Землях, з відомих причин. Праця Антонини Горохович появилася друком значно пізніше, чим це було б побажаним, і треба дійсно подякувати Інститутові Дослідів Волині, що допоміг випустити в світ книжку, яка давно повинна була бути в руках звеличників творчости великої Українки.**Як авторка зазначає в „Подяці",** „Працю було написано під фаховим наглядом проф. д-ра Константина Біди ще за його життя (1967), щоб виконати одну з вимог для ступня магістра". Появилась ця праця в цьому ж році, коли то вийшов також припізнено збірник Світового Комітету для Відзначення 100-річчя народження Лесі Українки, ЛЕСЯ УКРАЇНКА 1871-1971, ЗБІРНИК ПРАЦЬ НА 100-річчя ПОЕТКИ, ДОПОВІДІ І, Філядельфія, 1971-1980, під фірмою Постійні Конференції Українських Студій при Українському Науковому Інституті Гарвардського Університету, тому в списку праць про Лесю Українку, що її подав Б. Романенчук п. з. „Матеріяли до бібліографії про життя і творчість Лесі Українки поза УССР" в цій книжці цієї праці Антонини Горохович нема, також ніхто із авторів праць літературознавчих про Лесю Українку в цьому збірнику на її працю не міг покликатися. На нашу думку праця Антонини Горохович належить до найповніше опрацьованих дослідів форми й змісту творчости Лесі Українки, тому заслуговує вона на увагу дальших дослідників.

Антонина Горохович звернула увагу на найосновнішу рису поетичної методи Лесі Українки, на її афоризми. Але особлива вартість цієї дослідної праці у різносторонньому підході до афористичної мови поетки, з особливим наголосом на її філософію життя, розвій проблематики, зударів поміж протилежними світовими стихіями і людськими персоналостями. Дослід свій веде Антонина Горохович дуже методично, користуючись не лишень матеріялами творчости Лесі Українки в літературних жанрах лірики, епіки й драми, але й її листуванням та іншими біографічними даними. Дослідниці добре відомі чільні праці про Лесю Українку, деякі з протилежних ідеологічних таборів. Крім українських дослідників життя й творчости Лесі Українки Антонина Горохович впровадила в свою працю думки різних мислителів та літературних критиків, конфронтуючи їх думки із своїми спостереженнями. До своєї праці авторка використала крім творів Лесі Українки, між якими є і публіцистика, 27 праць дослідників творчости поетки і 32 загальні літературознавчі або філософічні праці. Найбільшу увагу присвятила Антонина Горохович думкам англійського поета, літературного критика та філософа Томаса Еліота. Поетичне відчуття дуже відповідає струменеві думки автора „Поетики Лесі Українки...", вона думки його часто вплітає поміж свої міркування.

Правда, завдання, яке поставила перед собою авторка цієї праці незвичайно велике й складне. Опрацювати всі поетичні засоби Лесі Українки в одному невеличкому творі (144 сторінки) неможливо. Тому трапляються певні моменти, в яких читач цієї праці хотів би довше затриматися над одною думкою, довше і докладніше її розвивати, але думка дослідниці провадить далі, до нових проблем. Цілости праці це не шкодить, бо мова Антонини Горохович така гарна, тепла, пройнята любов'ю до свого сюжету — а надусе до постаті Лесі Українки як поетки і людини. Леся Українка оживає перед вами, оживають її постаті, стають уточненими, конкретно — простими, зрозумілими Помітивши одну з найбільше притаманних Лесі Українці прикмет, з одного боку синтетичности поетичного мислення (стор. 108) з другого боку інтенсивности афоризму, авторка дослідницької праці опрацьовує окремі проблеми і характиристики персонажів, даючи їм ясність і виразність. Та не стають вони мертвими схемами, навпаки, рясні цитати поетичних рядків підтримують живучість постатей та ідей.

Авторка ділить свою працю на 4 розділи: 1. Особливості таланту Лесі Українки; 2. Зв'язок ідей і конфліктів з афоризмами у твор-

чості Лесі Українки; 3. Афоризми в діялогах і їх роля в драматизації ідей; 4. Афоризми як складники індивідуального стилю поетки. Найсильніше розвинутий другий розділ, що ділиться на 10 підрозділів, як: 1) Краса (мистецтво) — змагання до досконалости, 2) Любов ненависть та інші пари протилежних понять чи 9) Ідеї і герої, їх конфлікти, передані афоризмами, або теж 10) Психологічна мотивація думок і конфліктів. Дуже багато свого тепла дала авторка праці в першому розділі, який читається немов літературний образок, а не суху дослідницьку працю. Дуже цікаво підходить авторка до характеристики окремих персонажів творів Лесі Українки, особливо Мавки. Кожній постаті дає авторка багато місця у своїх міркуваннях, наводячи афоризми Лесі Українки, вставлені в їх уста, для їх самовиявлення. Розглядаючи інші поетичні засоби, що в'яжуться з афоризмами, авторка дослідів підкреслює велику майстерність поетичного слова Лесі Українки.

Антонина Горохович помічає в творчості Лесі Українки проте в першу чергу не майстерність її поетичних засобів, але глибінь думки, трансендентність всесвіту. Щоб допровадити читача до світовідчування нашої поетки, дослідниця цитує думки (за дослідником А. Леві) Стівенса, Павнда та Еліота. Вона каже: (стор. 29) „Дійність для Стівенса існує на те, щоб нею радіти, він спостерігає в першій мірі естетичні вартості. Для Еліота ж всесвіт існує на те, щоб його збагнути, щоб прямувати до ідентифікації з ним, трансцендентувати його символами, пояснювати релігією".

Лесі Українки без символічної мови не можна читати, не можна зрозуміти, не можна інтерпретувати на сцені, так як не може існувати східне християнство без символічної іконографії. Антонина Горохович зрозуміла суть поетичної душі Лесі Українки, вираженої в афоризмах. Вона теж не боїться кинути нову думку про характер поезії Лесі Українки. За самоочеркненням, Леся Українка зв'язувала себе із „новоромантизмом". Авторка „Поетики" погоджується із „романтичним" окресленням Лесі Українки (стор. 32):

„Цим Леся Українка, як ми вже згадували, глибоко національна і цим вона зближається до Павнда — бурхлива, драматична душа її борикається у протиставленнях, бо для емоцій притаманне перебігати, від світла до тіні, від життя до смерти".

Але авторка цієї праці дивиться глибше на творчість Лесі Українки, вона її оцінює як цілісність. І доходить до конклюзії, що: „всією своєю зрілою творчістю, — (Л. У.) — виявляє перевагу інтелекту над почуттям."

Між думками, висловленими Антониною Горохових є багато цінних помічень, що характеризують Лесю Українку. Для прикладу подамо пару речень, які можуть реасумувати погляд авторки „Поетики Лесі Українки" на жінку, що стала нашим символом:

„Леся Українка неповторна і своїм вічно жіночим, ніжним як Мавка, героїчним як Міріям, демонічним як Кассандра, твердим — волевим як Донна Анна і Мартіян, бунтівничим як Нартал чи Неофіт — раб, і самовідданим як Долорес, своїм пісенним ліризмом і впертим інтелектуальним патосом. Красу її творчости дають глибокі ідеї шляхетні переживання сильних індивідуальностей зокрема її улюблених жіночих постатей, пісенність та щирість цих переживань, майстерність форми, перелив мистецького слова в афоризмах і — все це огонь її серця, в якому поетка перетопила багатство і красу душі народу".

А. Стебельська
„Гомін України"

Ви можете набути тут

ПОЕТИКУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

і її АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати
глибинну творчість поезії
Лесі Українки
Видання і зовнішньо дуже гарне,
в білій твердій полотняній
оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $10.00 з пересилкою

Замовляти:

PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B.
Winnipeg, Man. R2W 3R4

Ви належите до Канади

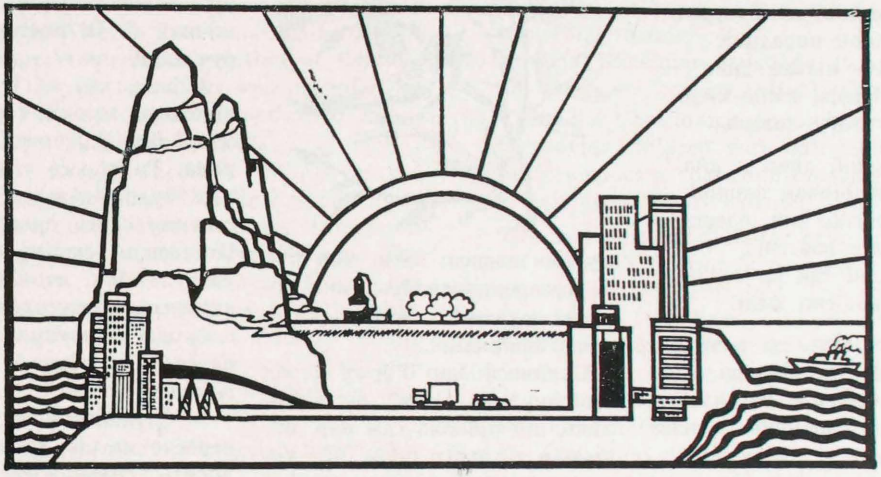

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з осягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Михайло Ігнатенко

Барвінок

Біля хати у садку
Під кущами, в холодку,
Я барвінок посадила,
Поливала кілька днів.
Він розрісся, любо-мило
Аж до снігу зеленів.

А сьогодні, диво з див,
Мій барвіночок зацвів! —
Рясно-рясно, мов озерце
Синє-синє навесні...
І сьогодні так на серці
Стало радісно мені!

Хто заходить до двора,
Чи старі, чи дітвора,
Всі в садочок заглядають:
— Бач, барвіночок зацвів!
І питають, і питають:
— Хто ж глядів його, садив?..

Цар Горох у Лінтяйгороді

За стома горами, за стома ріками, а, може, й ще далі, тисячу років тому, а, може, й ще більше, жив-був собі цар Горох, а в його країні було одно славне місто, що його звали Лінтяйгород. Славне було воно тим, що в ньому проживало багато лінивих людей. Замість працювати, вони поробились старцями — прошаками, пообчеплялись торбинами, ходили по всій країні і простягали руку по милостиню. Правда, були між ними слабосилі безрідні старики, що справді не могли на себе заробити, але їх було небагато. А милосерні люди давали всім однакову пайку.

Дізнався про те цар Горох і захотів сам подивитись на той Лінтяйгород. Приїхав, роздивляється і аж за голову

руками взявся: хати, мов п'яні поперекривлялись, тини порозвалювались, вікна позатикані ганчірками...

Спинився цар Горох серед майдану. А лінтяї, як дізнались, що приїхав сам цар, посунули до нього роєм, мов комашня, сподіваючись щедрої милостині. Адже це не хтобудь, а сам цар милостивий, він усіх по-царськи запоможе!

На майдані уставлено столи з смачними наїдками-напитками. Поки слуги приготовляли той бенкет, цар наказав неподалік викопати рів, не широкий і не вузький, а такий, щоб його здорова літня людина могла перескочити. Коли все було готове, цар покликав до себе всіх прошаків.

— Слухайте, старці! — каже до них. — Я бачу вашу нужду і хочу вас порятувати. Я приготував для вас бенкет і роздам одежу та гроші. Але не всі доступлять моєї ласки. Дивіться на оцей рів: хто його перескочить, той одержить від мене нагороду по заслузі. Хто ж не перескочить, того заберуть мої слуги. Така моя воля!

Почались скоки. Повідкидавши набік торби та порозпускавши поли заялозених полотнянок, стрибали прошаки, мов великі мотилі. Чимало було таких здорових, що стрибати для них було іграшкою — вони і вдвоє ширший рів перескочили б. Їх поставили ліворуч царя.

А інші, хоч як і старались, нічого не вдіяли: серед реготу здорових дідів падали на дно рова. Та тільки тих слабосилих було небагато, і їх поставили слуги праворуч царя. Втративши надію на цареву ласку, вони стояли бліді і втомлені, поспускавши голови.

Скоки скінчились. Цар піднявся з похідного стільця і сказав:

— Слухайте мою волю! Хто перескочив рів, той видно, ще досить сильний і здоровий, щоб міг працювати й заробляти на себе. Не дістане він від мене задурно ні їсти, ні пити, ні грошей, ні одежі, бо це все від сьогодні він заробляти-ме власною працею. Така буде йому від мене нагорода по заслузі. А тих, що не могли перескочити рова, слабосилих і нездатних до праці стариків, мої слуги посадять до столів, і вгощатимуть їх, а потім роздадуть їм запомогу.

Здорові лінтяйгородці тільки облизувались, дивлячись, як слабосилі старики вгощаються при столах. Потім слуги завели здорових лінтяїв на царські токи, де під стиртою пшениці лежала купа ціпів. Почалася молотьба, аж земля гуділа. Увечері молотільники дістали свою першу заробітню плату.

Так навчились лінтяйгородські нероби працювати.

На основі народних мотивів опрацював **Роляник**

UKRAINIAN STORY THEATRE FOR CHILDREN

The Ukrainian Story Theatre for Children was formed as an amateur theatre group in 1979, to complete an International Year of the Child project for the Alberta Provincial Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada. The impetus for its formation was provided by Julia Megley-Blazuk, Director, and then President of the group, Gloria Ferbey.

The first two productions, "Stories of the Fox" and "Animal Tales-Tails, Horns and Paws" were each performed over 20 times throughout Alberta to audiences totalling over 3000 each. The third production "When Feathers Flew" has already been staged over 16 times to both public and school audiences. Bilingual students in the Edmonton, Lamont, Two Hills and Vegreville areas have had the opportunity to view the pro duction in their schools.

The objectives of the Ukrainian Story Theatre for Children are:

(1) provide children with an enjoyable theatrical experience which will enhance their imaginative, social, intellectual and affective development.

(2) Illustrate that a second language can be a viable communicative medium.

(3) introduce folklore in an entertaining experiential manner.

(4) provide Ukrainian language students with an extension to their formal schooling.

(5) Focus the Ukrainian community on the need to provide children with enjoyable, quality performances so that children can experience a language they are learning.

The performances thus far have been in the style of storytheatre, dramatization of a narrative while it is being read or told. The content has been take from Ukrainian folklore and adapted for staging by Leona Faryna Bridges. Both English and Ukrainian languages are used. Some stories are told and acted out entirely in Ukrainian, but other stories are narrated in English and include Ukrainian dialogue. This integration of both languages has proved to be successful for children first experiencing a second language. Programs illustrated by local Ukrainian Artists, Larisa Sembaliuk Cheladyn and Dmytro Kyseltzia, are essential to the presentation as they

Demjan Hohol', Larysa Chomiak, Hanya Bahniuk, John Eshenko, Helene Magus.

Helene Magus, Halyna Prokopchuk Elkow, Vlad Eshenko

reinforce the spoken word with written symbols. Presentations enhance the second language curriculum. Teachers prepare and follow-up the experience in the classroom.

The group has been financially supported by the Alberta Provincial Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada; the Alberta International Year of the Child Committee; Alberta Culture, Cultural Heritage; Edmonton Public and Separate School Districts.

The Canadian Institute of Ukrainian Studies and the Edmonton Public School Board sponsored the taping of the production "Stories of the Fox" at the University of Alberta and this Video tape is available to schools on request.

The Ukrainian Story Theatre for Children has been chosen to represent Alberta in the *National Multicultural Theatre Festival.* They will perform with groups from eight other provinces *in Regina on July 6th.* The production "When Feathers Flew" was chosen over four plays presented at the Alberta Multicultural Theatre Festival in Calgary, May 13-15.

The National Multicultural Theatre Association was founded in 1975 with the following objectives:

— to promote multicultural theatre with a view to preserve, develop and advance Canada's diverse cultural heritage;
— to foster a better understanding among, and mutual appreciation of, the diverse lingual, racial and national groups which form Canada's cultural mosaic;
— to encourage national, regional and local cooperation and the sharing of human and other resources.

The Chairman of the National Multicultural Theatre Association is Judge John J. Enns, Manitoba.

"When Feathers Flew" includes four folk tales adapted for performances by Leona Faryna Bridges, the Director, and the Cast. The stories "Live and Learn" by Lesia Ukrainka, "The Fox and the Crane" by Natalia Zabila, "The Rooster and the Hen" by Natalia Zabila, and "The Wren and the Bear" by Ivan Franko.

The Director, Julia Megley-Blazuk, B.Ed., M.Ed., is the Language Arts/Drama Consultant for the Edmonton Public School District and the Chairman of the Alberta Education Elementary Drama Ad Hoc Committee. She has led numerous workshops in drama related topics throughout Alberta and across Canada. Julia is extremely talented and a credit to the community.

The Ukrainian Story Theatre for Children is comprised mainly of Educators, most of whom are involved in the Edmonton area bilingual School Program. All members are committed to the preservation of the Ukrainian language and culture, and to providing quality theatrical experiences for children.

The cast for this production are Hanya Bahniuk, Ukrainian bilingual teacher at Holyrood Elementary; Larysa Chomiak, Ukrainian bilingual teacher at Rundle Elementary; Halyna Prokopchuk Elkow, teacher on leave; John Eshenko, bilingual teacher at Rundle Elemetary; Demjan Hohol', graduate student in Slavonic Languages, University of Alberta; and Helene Magus, Ukrainian bilingual teacher at Holyrood Elementary. Assisting directly with the production are Myroslava Chomiak, Stage Manager; Lorna Stefaniuk and Mrs. Katherine Jereniuk, Costumes; Eugene Zwozdesky, Music; and Dmytro Kyselytzia, Graphic Artist.

The Alberta Provincial Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada, is greatly appreciative of the talents of the Director Julia Megley-Blazuk and the Cast, and is deeply grateful for the time and effort that has been expended with regard to all three productions.

The Ukrainian Story Theatre for Children has been formally evaluated by the director, Julia Megley-Blazuk, as part of her graduate work at the University of Alberta.

The investigation identified and confirmed the values of the Ukrainian Story Theatre for Children to the second language program through analytical description and data gathering.

In describing Story Theatre as a dramatic art form, it was established that it is unique. It combines features from teaching strategies and presentational modes. Literature, adapted prose and poetry, is the message, and a combination of storytelling and theatre techniques is the medium by which the message is communicated.

Theories from the research were substantiated by gathering data from the field. Fifteen teachers in the bilingual program representing both primary (Grades 1-2) and intermediate (Grades 4-6) levels, and five consultants in education were interviewed. The interviewees were asked to make subjective judgment based on observations of student behavior that related to this theatre experience.

Research hypothesized and teachers confirmed student development and growth in the areas of: linguistic learning, literary awareness, cultural awareness, imagination and attitudes. Teachers also recognized that the Story Theatre productions affected their own teaching positively — classroom instruction was made more interesting and effective.

This specific theatre experience, Ukrainian Story Theatre for Children did indeed provide for the realization of objectives in the cognitive, affective and social domains.

The Story Theatre experience was established as valuable both artistically and educationally.

Submitted by,

Gloria Ferbey,
Immediate Past President,
Alberta Provincial Executive,
Ukrainian Women's Assos. of Canada

LIBRARY WEEK PATRON

In recognition of her important contribution to library services in North Battleford, Marie Bendas has been named local patron for Saskatchewan Library Week, March 20-27. As local patron, Mrs. Bendas will serve as a spokesman on behalf of libraries in the city.

Marie Bendas was appointed to the North Battleford Library Board in 1970 and served until the end of 1976. During 1976 she was both chairman of the board and a city appointment to the Lakeland Library executive. Her period on the library board saw the development of new services, the formation of the Lakeland Library Region, and the 60th anniversary of the local library. In 1977, Mrs. Bendas was appointed by city council to chair the Library Action Committee. This committee investigated the needs and requirements for an expansion of the library and the establishment of an arts centre and art gallery.

Prior to settling in North Battleford in 1962, she served for five years on the library board in Prince Albert. During this time, she was involved in the formation of the first library region, now Wapiti Regional Library, in the Prairie provinces.

Marie Bendas is very active in the community. She had a distinguished membership in the I.O.D.E., particularly through its work in education and the development of basic English courses for new Canadians. She has also been very active in the Red Cross Society and the local Ukrainian Orthodox Church.

"North Battleford News Optimist",
Tuesday, March 16, 82

WEAVING BY PAT ADAMS

May 13 — July 5, 1982

An exhibition of tapestries and rugs woven by Pat Adams of Saskatoon will be featured in the Gallery/Lounge of the Ukrainian Museum of Canada from May 31 to July 5, 1982.

The meticulously crafted weavings often allude to the Saskatchewan landscape by means of strong horizontal compositions and, combined with a rainbow of yarns, many of the works are suggestive of a prairie sunset.

One of Adams' rugs earned him the Premier's Prize at the 1981 Handcraft Festival in Battleford.

The current exhibition is circulated by the Norman Mackenzie Art Gallery as part of its Artists and Their Work series. Adams has exhibited his work in various Saskatchewan centres and has also been available as a resource person to conduct demonstrations.

Pat Adams started weaving as a hobby in 1974. Two years ago he decided to terminate his career in human relations and work full-time as a weaver.

For more information contact:
Marie Kischuk — Director-Curator
244-3800

80-ЛІТТЯ УРОДИН ПАНІ КАТЕРИНИ КІРСТЮК
ВАНКУВЕР, Б. К.

В неділю 28-го березня 1982 р. в домі панства Кірстюків відбулося прийняття, яке влаштували діти для своєї мами, пані Катерини Кірстюк з нагоди 80 років її народження. Гостей було багато бо зібралися всі діти, внуки, правнуки і ближчі приятелі та знайомі.

При смачній перекусці та приємній розмові гості провели гарно пообідній час.

Союз Українок Канади має в своїх рядах щирих працівниць, які віддають свій час та здібности для успішного зростання організації. І приходить час, щоб їх хоч скромно та коротко про них згадати.

Одною з таких членок у Ванкуверській околиці є пані Катерина Кірстюк, дуже скромна, лагідної вдачі членка, яка майже від початків заснування СУК була його членкою. Перебуваючи в Саскачевані вона вже в 1934 р. вписується до жіночої організації в Вестбенд. Переїжджаючи до Альберти і Британської Колюмбії, вона відразу включається до відділів С.У.К. Вона разом зі своїм мужем Стефаном приїхавши до Ванкуверу бере активну участь в житті нашої церковної громади а також стають членами С.У.К. і ТУС. Обоє жертвували поважні суми грошей на місцеву церкву, на пресу, на стипендії, фундації і різні інституції.

Пані К. Кірстюк маючи здібности до вишивання і писання писанок працює в комітеті мистецтва, а коли зорганізувалася Філія Музею при Провінційній Екзекутиві С.У.К. в 1957 р. вона одна з тих, що зайнялися збіркою експонатів для нього. Від того часу вона все була активною в музейному комітеті а маючи прекрасну збірку писанок і вишивок вона мала свої власні виставки, дохід з яких призначувала для музею.

Тепер вже хоч на схилі свого віку і слабого здоров'я, вона ще надалі цікавиться нашим організаційним життям підтримує нас духово своїми добрими порадам а як треба то й фінансово.

З нагоди 80-літніх уродин бажаємо пані Катерині Кірстюк багато здоров'я й потіхи зі своїх дітей, внуків і правнуків.

Замість дарунків для Ювілятки, за нашим гарним звичаєм, присутні приятелі зложили 75 долярів, які пересилаємо на журнал „Промінь" як дар від пані Катерини Кірстюк.

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК В РОСБИРН, МАН.

Окружний З'їзд відділів Союзу Українок — Овкбурн, Мензі, Сенді Лейку, Роблін, Брендону і Давфину відбувся 4 жовтня 1981 року в Росбирн старанням Провінційної Екзекутиви Союзу Українок та відділу ім. Лесі Українки в Росбурн.

День почався Божественною Літургією в церкві Св. Іллі. Після Літургії відслужено Панахиду за покійних членок, де стояли членки з прапорами і свічками. Молитовні чини проводив місцевий парох о. М. Скрумеда.

З церкви вірні перейшли до Народного Дому, де відбувся святочний обід і програма. Присутніх учасників привітала окружна представниця Анастасія Грицак і голова парафіяльної округи М. Танасійчук. Пані А. Грицак представила голову Провінційної Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу пані Анну Стельмащук, яка керувала програмою.

Короткі промови, в яких порушувались організаційні теми виголосили такі особи: Марія Білоус з Давфину, колишня голова Пров. Екзекутиви, довголітня членка Союзу і референтка журнала „Промінь". Ангелина Павлик — координаторка Вінніпезької Філії Музею Союзу Українок, добр. Анаст. Міненко, учителька рідної школи, говорила про культосвітню працю, пані Ґедовс — учителька недільної школи.

Про діяльність у своїх відділах говорили слідуючі представниці: Анна Бельбас від відділу ім. Л. Українки в Росбирн, Михаліна Соловей — відділ ім. Л. Українки в Сенді Лейку, Юська Друль — відділ ім. Л. Українки в Мензі, Анаст. Грицак — відділ ім. Л. Українки в Овкбурн, Мірта Друль — відділ ім. Л. Українки в Брендон, Марія Андрейчук — відділ ім. Л. Українки в Давфин.

Дальша програма з'їзду складалась з інформативної панельної дискусії, якої модератором був о. М. Скрумеда та який опісля представив головні точки з промов панелістів. Панелістами були: Марія Білоус, Ангелина Павлик, добр. Анаст. Міненко, пані Ґедовс, А. Грицак.

Панелісти представили свої думки над точками праці у відділах: праця з молоддю, проблема асиміляції і знання української мови. Ширше обговорено питання про плекання української мови, читання української літератури, праця в літніх дитячих оселях, садочках тощо. Мова була і про брак людей, які з своїми здібностями не вважають за потрібне брати участь у громадському житті а включаються активно в місцеві клюби.

Учасники з'їзду постановили рішучо продовжувати працю, заохочувати молодших жінок до членства в організації та поширювати слово про корисну працю Союзу Українок Канади.

Ґеня Матієшин і Дарія Українець —
секретарки З'їзду

Учасниці окружного з'їзду Союзу Українок в Розбирн, Ман. в жовтні 1981.

КОНЦЕРТ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ ЛОНДОН, ОНТАРІО

В Сиропусну неділю, 29-го лютого 1982 р. по Службі Божій всі вірні прийшли до церковної залі і засіли за столи. За пильним старанням нашої молодої культурно-освітньої референтки Орисі Ермантрат (донька отця Я. Рибалки) на столі, який був прибраний на сцені стояв портрет Лесі Українки прикрашений гарним вишиваним рушником і перед портретом були розложені її твори. Смачні страви приготовили членки відділу ім. Кн. Ольги.

Голова громади п. В. Сніг попросив о. прот. М. Фляка до молитви і поблагословити страви. Після коротеньких промов, що стосувалися до святочного обіду, що був закінчений молитвою, яку провів о. диякон Володимир Макаренко.

Почалася концертова частина: голова відділу пані Віра Новицька виголосила вступне слово. Церковний жіночий хор під керівництвом нашої дорогої диригентки пані Віри Олійник проспівав дві пісні: „Вечірня година" і „Колискова". Реферат про життя і творчість Лесі Українки прочитала Орися, в якому широко насвітлено велику поміч її матері, Олени Пчілки. Олена Пчілка не лише як добра мама і вихователька своїх дітей, була найближчою дорадницею і приятелькою своєї доні Лесі в її найтяжчі дні недуги,

Вірші деклямували діти недільної школи і садочка, які навчаються в церковній залі: Дарія і Яків Ермантрат, Володимир і Гриць Макаренко, Андрійко Зима, Дмитрик Співак, Михайлик Яремченко, Олександер Терентіїв. Жіночий хор проспівав ще дві пісні: „Ой зацвіла калинонька" і „Ти моя Вкраїно". Старші діти деклямували вірш уривками: — „Все таки до тебе" — Тихон Сніг, Ганя Яремченко і Микола Жидовка. На закінчення всі діти заспівали молитву — Прохання, керувала вчителька Орися.

По закінченні концерту культ.-освітня референтка подякувала всім учасникам концерту та всім гостям за їх чисельну присутність. На кінець відспівано „Ще не вмерла Україна".

Марія Макаренко

ДО РОКОВИН Т. Г. ШЕВЧЕНКА ТОРОНТО

Голова освітнього комітету відділу ім. Кн. Ольги при Катедрі Св. Володимира спільно з головою гуртка книголюбів д-р Ганною Янішевською влаштували роковини Тараса Шевченка. Добр. Анна Ференсів підготовила програму і 21-го березня ц. р. в неділю після Служби Божої відбулося згадане свято.

У вступному слові д-р Ганна Янішевська насвітлила як шанує увесь український народ, де б він не був і при усяких обставинах Т. Г. Шевченка національного будителя українського народу, що кликав до боротьби за волю, —

„Борітеся — поборете
Вам Бог помагає!"

Нав'язуючи до свята, згадала д-р Г. Янішевська Аллу Горську, яка спроєктувала і виконала зі своїми приятелями вітраж з постаттю Т. Г. Шевченка за ґратами з нагоди 150-ліття його народження. Вітраж був приміщений у вестибюлі Київського університету імени Т. Г. Шевченка. На вітражі гнівний Шевченко одною рукою підтримував покривджену жінку, що символізувала Україну, а в другій тримав високо книжку. Вітраж був по варварськи знищений, а Алла Горська трагічно закінчила життя при нез'ясованих дотепер обставинах.

Добр. А. Ференсів читала уривки з життя Шевченка ілюстровані його поетичними творами. Монтаж поезій Т. Г. Шевченка читали: добр. Катерина Бублик, п-і Ніна Козій, п-і Наталка Ємець, п-і Діна Гетьманчук, добр. Єлисавета Василів, п-і Катерина Майнер, п-і Ніна Яців, панна Ліля Лисенко і п-і Фріда Галябар. Деклямували: Андрій Сливка, учень української школи при Катедрі „Мені тринадцятий минало", Христина Янчик, градуантка курсів українознавства, „А. О. Козачковському" і Іван Котульський „Б'ють пороги; місяць сходить".

Добродійка Мінодора Фотій розповіла про похорон Т. Г. Шевченка. Розповідала зворушливо з глибоким відчуттям втрати, яку поніс український народ, відчуттям заподіяного насильства і неправди, якими послуговувалися вороги, відчуттям сиріт-ства після смерти Т. Шевченка — батька цілого українського народу.

Сцена де відбувалася програма була удекорована портретом Т. Г. Шевченка, мальвами і соняшниками, що творили картину рідного, українського села. Стіл за яким читала добр. А. Ференсів і промовляла добр. М. Фотій був накритий гарним українським килимом.

Голова відділу п-і Марія Божик склала подяку виконавцям програми і усім присутнім.

Співом „Заповіту" закінчилося відзначення роковин Т. Г. Шевченка.

Добр. Єлисавета Василів,
пресова рефер.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ВІННІПЕЗІ

Святкування сорок-літнього ювілею відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Тройці відбулось в неділю 28 лютого 1982 р. в Катедральній авдиторії при участи поважного числа членок і гостей.

Свято почалось Св. Літургією в Катедрі і Панахидою за членок, які відійшли у вічність. Настоятель Катедри, протопресв. Ф. Керніцький у своїй проповіді, висловив глибоку шану і признання членству відділу за його великий вклад у громадськім і церковнім житті. Церковний хор, під управою дириґента пана В. Богоноса своїм милозвучним співом доповнив врочистість ранішньої частини свята.

У Катедральній авдиторії заля була взірцево удекорована. На самому переді пишався на картині символ Союзу — Смолоскип з відповід-

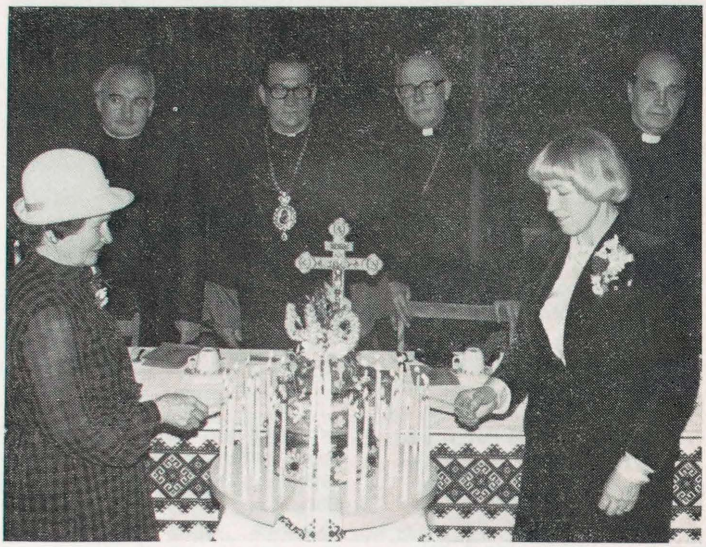

Зліва направо Ангелина Павлик, перша голова відділу ім. Лесі Українки і Павліна Ігнаш, теперішня голова, засвічують 40 свічок. За столом стоять: прот. Т. Міненко, Владика Василій, протопресв. Ф. Керніцький і митр. прот. д-р Гр. Удод.

Колишні голови відділу ім. Лесі Українки впродовж 40 років. Сидять — зліва направо: Т. Гаврисишин, О. Завісляк, П. Ігнаш, теперішня голова, А. Звоздецька, голова Союзу Українок Канади — гість доповідач, А. Павлик, перша голова, М. Симчич; другий ряд: С. Яременко, М. Масцюх, Г. Богонос, М. Марко, С. Бейзик, К. Крип'якевич, М. Юрків.

Зліва направо: Анна Звоздецька, голова Союзу Українок Канади, якій Соня Бейзик вручує дарунок, як вияв пошани і подяки за участь у святі відділу. Посередині за столом сидить добр. А. Міненко.

Комітет ювілейного свята; зліва направо: Д. Терновецька, П. Ігнаш, А. Стельмащук, голова Пров. Екзекутиви Союзу, Г. Ласько, О. Бозвик, добр. М. Керніцька.

ним написом й прапор відділу. З боку на сцені стояв портрет патронки відділу, Лесі Українки, прибраний вишиваним рушником і заквітчаний червоними маками. На долі, перед головним столом стояли вдекоровані ювілейні калачі, довкола яких горіло 40 свічок. Вся заля була в святочному настрої.

Після обіду розпочалась ювілейна програма. Слово відкриття виголосила голова відділу, пані Павліна Ігнаш. Відспівано гимн Союзу, „За нами, сестри". Коротку історію відділу за 40 літ представила пані Єлисавета Білич. Звітуючи, між іншим, вона сказала, що відділ від 1941 року з 22 членками зріс за 4 декади на 215 осіб. Придержуючись Центральних засад, відділ поза господарську працю, вкладав багато своїх зусиль на виховання дітвори в українському дусі, на культурно-освітні ділянки, музейні проєкти, допомагав своїми пожертвами та завжди був готовий з допомогою різним потребам Катедри, при якій відділ приміщується.

Слідували привіти: Преосв. Владика Василій, прот. д-р Г. Удод — голова президії Консисторії УГПЦ, п. Володимир Мануляк — голова громади, пані Анна Ралько — заступала Колегію Св. Андрея, пані Анна Стельмащук — голова Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Манітобу, Наталка Когуська — редакторка журналу „Промінь", добр. Тетеренко — за відділ ім. Л. Українки в Транскона, Петруся Буґера — від молодшого відділу СУМК при Катедрі, Яків Лукашенко — від старшого відділу СУМК при Катедрі, пані Докія Черевик — голова відділу Комітету Українок Канади і п. Філько Тесарський — голова відділу ТУС.

Святочну доповідь виголосила голова Союзу Українок Канади, пані Анна Звоздецька. Склавши привіт від Центральної Управи, шановна гостя, у своїм слові, підкреслила важливість постійного розвою у провадженню і поширенню ідеалів Союзу. Закликала членство не легковажити організаційних справ, а навпаки докладати всіх зусиль як на громадських і церковних нивах на користь нашому українському загалові в збереженню ідентичности і забезпечення свого організаційного життя до світлого майбутнього. Гостю представила п-і А. Стельмащук, а подяку склала предсідниця програми, добр. Марія Керніцька.

Голова комітету членства, пані Домка Терновецька, вручила грамоту 25-ліття членства в Союзі пані Павліні Кривецькій. А у відсутності пані Марії Ф. Марко, її грамота буде вручена пізніше.

Представлено всіх колишніх голов відділу, котрі сиділи за окремим столом. Слово в імені бувших голів висловила перша голова відділу, пані Ангелина Павлик, висловлюючи вдячність за шану і за вдекорування корсажами.

Пополудневa програма переплiталась концертовими точками: Катедральний хор відспівав дві пісні: „Херувимську Пісню", музика В. Богоносa і „Ой зійшла зоря", — М. Леонтовича; сольо-гра на піяно виконала Маруся Ольховецька — „Українська шумка", і „Лети тужлива пісне"; а скрипкове сольо відіграла Діяна Павлик при акомпаніменті на піяні

Мелані Скегар.

В імені відділу, пані Соня Бейзик, вручила гості, пані А. Звоздецькій, подарунок на милий спомин з нагоди її участи в святі.

Кінцеве слово подяку висловила заступниця голови відділу, пані Єлисавета Зучкан: пані Є. Стахурській за виконання рисунку смолоскипу для сценічного оформлення, паням В. Власійчук і К. Нетепчук за ювілейні калачі, п. В. Ігнаш за підвищення на калачі, паням: Л. Ґурській і З. Крип'якевич за квіти і корсажі, господиням за обід з пані Анною Калинюк на чолі, ювілейному комітетові та всім учасникам за звеличення свята.

Програму закрито молитвою і „Ще не вмерла Україна".

Є. Білич

Зліва направо сидять: Л. Прокопчук, В. Шевчук; стоять: І. Ярема, В. Кобилка, добр. М. Гнатів, Дж. Велліямс, М. Максимюк.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ, ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК, СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ ЙОРКТОН, САСК.

В неділю 21 лютого 1982 р. о год. 2.00 пополудні в Українській прав. авдиторії в Йорктоні, відбулось подвійне свято відділу ім. О. Пчілки: принимання нових членок і вшанування почесних, а також свято Лесі Українки. До авдиторії зійшлося гарне число членок з родинами а також молодь СУМК і гості.

Програмою керувала добр. Марія Гнатів. Вона привітала членок відділу, гостей і всіх присутніх. За головний стіл засіли: парох о. П. Гнатів, голова відділу пані Н. Гишка, голова Йорктонської церковної громади пан Данило Гудима, почесні й нововписані членки, а також гостя з Саскатуну пані Романа Франко.

Програму почато гимном Союзу Українок Канади. Хвилиною мовчанки вшановано померлих членок відділу.

Голова пані Наталя Гишка привітала всіх членок, гостей і всіх присутніх а також щиросердечно привітала нововписаних членок і побажала їм якнайкращих успіхів у праці для добра нашого відділу. До слова покликано пароха о. П. Гнатова, який в коротких словах подякував відділові ім. О. Пчілки за щиру і віддану працю для добра своєї рідної української церкви й свого народу, побажав успіхів в дальшій праці а також привітав нововписаних членок та побажав їм здоров'я й успіхів у праці. Відтак голова йорктонської церковної громади пан Д. Гудима привітав нововписаних членок, а всім членкам відділу побажав якнайкращих успіхів. Після привітів сумківський хор під проводом пані Мирослави Максимюк відспівав пісню „Водограй".

Слідувало прийняття нових членок. Добродійка Марія Гнатів покликала кожну нововписану членку а пані Левіна Вінтоник і Параскевія Семенюк читали короткі їхні біографії. Підчас читання „Обов'язки членок" із Статуту С.У.К. (які читала пані Орися Василишин) нові членки стояли. Голова відділу проводила присягу а нові членки врочисто повторювали. Після присяги голова відділу вручила шпильку „смолоскип" кожній новій членці й пояснила значення „Смолоскипу".

В імени нововписаних членок говорила пані М. Максимюк. Вона сказала що всі нові членки будуть старатися щиро працювати для добра свого відділу. Відтак пані Параскевія Семенюк представила почесних членок: Анну Кучеряву і Олесю Піць, і прочитала їх короткий життепис з діяльності в організації С.У.К. За 25-літню приналежність до організації С.У.К. вшановано пані Катерину Федорак і вручено її грамоту.

Заряд відділу запросив на цей день гостю з Саскатуну пані Роману Франко, яка промовляла на цьому святі. Гостю представила пані Докія Гриньків.

Професор Саскачеванського університету пані Рома Франко дуже цікаво розказала, який великий вклад унесли українці в розвиток господарчого й культурного життя Канади. Всі присутні а головно молодь з зацікавленням вислухали промову проф. Р. Франко.

У другій частині програми присвяченій поетесі Лесі Українці, виступали діти рідної школи й СУМК. Карля Клевчук і Петруся Віллямс деклямували вірш „Літо краснее минуло", а сумківський хор відспівав пісню „Червона рута". Гарно опрацьований реферат про „Життя і творчість Лесі Українки" виголосила учителька державної школи пані Катерина Волощук. На закінчення заступниця голови пані Анна Кучерява подякувала всім за присутність, сумківцям і дітям рідної школи за участь в програмі, шановній гості проф. Романі Франко за дуже цікаву промову, отцеві настоятелю за слова признання, голові церковної громади за слова привіту.

Слідувала перекуска для всіх. Відбулася також розігравка - нагорода — передплата журнала „Промінь" на один рік.

З членського чаю, зібрані гроші, відділ О. Пчілки в Йорктоні, жертвує

на пресовий фонд журнала „Промінь". Збірка принесла $100.00.

Редакції жунала „Промінь" бажаємо найкращих успіхів в праці.

Добр. Марія Гнатів

СВЯТОЧНА ІМПРЕЗА

Відділ ім. Олени Пчілки в Тандер Бей влаштував академію присвячену славній українській поетесі Лесі Українці і патронці нашого відділу Олені Пчілці. Святочна програма відбулася о годині 2.00 по полудні, в неділю 14-го березня 1982 року в церковній залі Св. Володимира.

Заля була святочно прибрана. Збоку на підвищенню — портрет Лесі Українки огорнений прекрасними, вишиваними рушниками. Біля портрету — розложені її твори. Програмою керувала пані Зеновія Зміївська, яка в перших своїх словах привітала всіх присутніх на цьому святі в честь цих двох видатних жінок України.

Чутливо й уміло виголосила реферат добр. Анна Зміївська, яка між іншим підкреслювала значення і величність творчости Лесі Українки. Як і щороку, звеличали свято читанням творів Лесі Українки і Олени Пчілки, а це саме: „До Кобзаря" — поезія Олени Пчілки прочитала пані Анна Стасів; „Хвиля" і „З пропащих років" — два вірші Лесі Українки прочитала голова відділу пані Марія Присунька; „Співцеві волі" — вірш Лесі Українки прочитала пані Марія Сторожук; „Сонет" і „Хвилини" — два вірші Лесі Українки прочитала пані Зеновія Зміївська; „Волинські образки" — оповідання Лесі Українки прочитала пані Софія Мендик. За те, що всі учасники з зповним розумінням змісту та його вартости зуміли передати цей настрій слухачам, всі присутні нагородили їх гучними оплесками.

У своєму слові о. прот. Павло Зміївський підкреслив значення таких святкувань і висловив признання мистецькому комітетові і виконавцям святочної програми.

У своєму кінцевому слові пані Зеновія Зміївська щиро подякувала всім виконавцям програми, всім тим що займалися підготовкою програми, а членкам і всім присутнім за таку численну участь.

Після офіційної частини слідувало чайне прийняття. На заклик пані Зеновії Зміївської була проведена збірка, яка принесла $32.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Зеновія Зміївська

ВІДДІЛ ВШАНУВАВ ЛЕСЮ УКРАЇНКУ
ДАВФИН, МАН.

У неділю, 28 лютого 1982 року стараннням програмового комітету в Українській Православній Авдиторії відбулася програма в честь поетеси Лесі Українки.

Перша частина почалася в церкві Св. Юрія, де після Служби Божої о. прот. Е. Труфин відправив Панахиду, в часі якої заст. голови Маргарета Гаюк держала прапор С.У.К. а членки тримали свічки.

Друга частина програми відбувалася в авдиторії, як слідує: вступне слово, — Анна Мазур, „Без надії таки сподіватись" — Л. Українка, відчитала Павліна Рубашевська. Дует „Шумлять верби" виконали, — Анастасія Дроздович і Анна Козак. „Сторононько рідна" Л. Українки, відчитала Маргарета Маюк. Дует „Я в чужині загибаю" відспівали Павліна Рубашевська і Анастасія Дроздович.

Реферат про творчість Л. Українки відчитала добр. Емілія Труфин. Сольо „Стоїть гора високая" — Анна Козак. Деклямація „Останні квітки" і „Ні долі ні волі" деклямувала Анастасія Дроздович.

Слідував ззагальний спів. Також відспівано гимн С.У.К. Всеч. о. прот. Е. Труфин виголосив тепле кінцеве слово.

Після програми всі засіли до смачної перекуски.

Марія Білоус,
господиня програми.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ
СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

З ініціятиви чотирьох жіночих організацій — ОУК, ЛУКЖ, ОЖ ЛВУ, С.У.К., в парафіяльній православній залі 28 лютого 1982 відбувся концерт в честь українських героїнь. Цього року господарями були Союз Українок Канади.

Присутні під звуки піяно Л. Прокопець відспівали канадський гимн, а однохвилинною мовчанкою вшановано поляглих українських героїнь.

Свято відкрила членка ОЖ ЛВУ пані А. Дейнека, переповіла значення свята. Перші учасники концерту, ансамбль бандуристів „Кобзарі" від ОДУМ-у під керівництвом О. Метулинської, виконали „Зайчики", інструментальний твір муз. Г. Китастого, „Колискова" слова Б. Олександріва, муз. Г. Китастого, приспівувала сольо — М. Гаврилюк.

„Буковинський танець" аранж. М. Бандера, грали П. Мельничук і Н. Гаврилюк, та „Вишні-черешні", муз. М. Леонтовича. Слідували деклямації. Членки Союзу Українок Канади, Н. Андрусів і Л. Головаш з глибоким чуттям виконали монолог Лесі Українки „Зимова ніч на чужині", від ЛУКЖ пані А. Кушнір святочно деклямувала „Українським героям" написав С. Кандиба. Пластунка Л. Прокопець грала гарно „Імпропту" Шуберта.

Святочну доповідь виголосила пані Галина Мельник з Торонта, яку представила пані Т. Дем'яненко. Галина Мельник — заслужена, довголітня членка Союзу Українок Канади — членка Консисторії УГПЦ і Комітету святкування 1000-ліття Хрещення України, два рази одержала нагороду від Канадського уряду за її діяльність в українсько-канадійському середовищі.

Доповідачка висвітлила головних постатей, українських героїнь і письменниць, що боротьба за волю було їхньою творчістю, а для інших дороговказом.

Друга частина концерту: Інсценізація „Жінка українка" — виконали члени СУМ, центральна декляматорка Н. Дейнека, помічні декл. Д. Криворучко, О. Бица, В. Бережук, І. Смаль, Дж. Санська, Н. Мурин. Закінчено концерт гарним жіночим хором „Десна" від ОУК під керівництвом пані Н. Павлович, акомп. Л. Прокопець — дві пісні муз. І. Шамо — „Ой пливе вінок" і „Києве мій". Слідує деклямація членки ОУК пані О. Ткаченко „В великих людях великий дух". Знову хор проспівав „Покохались три тополі".

Кінцеве слово виголосила голова відділу С.У.К. ім. Лесі Українки, пані В. Гарас, подякувала всім присутнім і учасникам. Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

Увесь прихід з концерту в сумі $64.00 передано на СКВУ для вдів і сиріт політв'язнів в Україні.

Референтка Лідія Головаш

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 13 грудня 1981 р. Голова відділу В. Тарас привітала всіх і відкрила збори молитвою „Отче Наш" та хвилиною мовчанки вшанувала померлих членок.

Голова В. Тарас подякувала всім за співпрацю, а секретарка Т. Дем'яненко прочитала звіт з проробленої праці. Відбулось 8 місячних зборів і 3 засідання управи, щоб заохотити членок приходити на збори, цього року зробили два т. зв. "Pot luck suppers" перед зборами і показалося, що прийшло більше членок на ці збори, також мали на кількох зборах висвітлювані фільми за писанки й наших піонерів. Як звичайно приготовляли обіди на всі громадські оказії. Відбули "Card Party"і весь дохід пішов на недугу "Multiple sclerosis". Брали участь у святі героїнь, що в нашому місті святкуємо спільно з іншими жіночими організаціями. Успішно провели т. зв. „Опен гавз" підчас етнічного фестивалю, де тема цього року була „Весілля й обряди його". Помагали громаді на осінньому базарі. Рівнож закупили ще один образ до нашого храму на суму $1,600.00. Були присутні на відкритті Сх. Філії музею і пожертвували $100.00, також не забули за Колегію Св. Андрея і післали дар $700.00 і на заклик Сх. Екзекутиви склали $100.00 на спровадження української дівчини з Австрії.

Фінансовий звіт дала фін. секретарка Орися Мой: Прихід в 1981 р. — $6,240.85, розхід — $5,927.24, перенесено з 1980 р. — $1,256.39. Тепер в касі є $1,580.00, касирка Олеся Кубов скріпила цю суму.

Цього року відбувся з'їзд Східних Місцевих Жіночих Рад в Ст. Кетеринс, де ми також брали участь.

Культосв. референтка Л. Головаш додала до звіту секретарки, що приготовила історію відділу на членський чайок, допомагала на „опен гавз", також наші членки прибирають церкву і придбали 4 нові стихарі для вівтарних прислужників.

Управа відділу на 1982 р.: Уступивша голова — Надя Андрусів, голова — Віра Тарас, заступниці — Н. Авраменко, Л. Прокопенко, секретарка — Т. Дем'яненко, фін. секретарка — Орися Мой, касирка — Олеся Кубов. Контрольна комісія — В. Тимощук, Н. Андрусів, Г. Ковальчук. Референтка: культосвітня Л. Головаш.

Голова громади М. Головаш привітав перевибраний заряд, подякував за співпрацю і бажав і на далі так гарно працювати.

Переобрана голова Віра Тарас подякувала всім за довір'я й просила за дальшу співпрацю на добро організації й громади та всього українського народу.

Від нашого відділу складаємо пожертву на пресовий фонд журналу $25.00.

Т. Дем'яненко — секретарка

ВАКАВ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 3-го листопада 1981 року в церковній залі. Збори відкрито молитвою. Голова відділу Розалія Луцик подякувала зарядові, комітетам і членкам за співпрацю та кооперацію. Олена Шевчук подякувала голові за її працю та провід.

Слідували звіти річної діяльности. Впродовж року відбулось 11 місячних зборів і сім засідань ювілейного комітету. Відділ влаштував святороковини Лесі Українки і Тараса Шевченка. Відсвятковано ювілей 50-ліття відділу. Відділ гостив у себе голову Провінційної Екзекутиви Анну Холод і секретарку Галю Максимюк з Саскатуну.

Членки відділу зайнялись приготуванням спільного обіду на Проводи, видали храмовий обід, одну весільну вечерю, 11 похоронних обідів і перекусок та одну перекуску на річних зборах окружної ради і заряду оселі „Зелений Гай". Влаштували випродаж великоднього печива і писанок, а другий випродаж печива і варенників. Займалися продажем білетів на розігравку для Музею через три рази. Влаштували прощальну вечерю для отця і добр. Дерев'янків та їх родини а також вітали нового пароха о. і добр. Зузаків з родиною спільною вечерою. Комітет відвідував хворих в лікарні та висилав картки і подарунки.

Відділ склав пожертви на: організаційний фонд — $75.00, Музей в Саскатуні — $553.00, СУМК — $100.00, Народний Дім — $100.00, журнал „Промінь" — $115.00, СУС — $50.00, ТУС — $25.00, СКВУ — $25.00, до місцевої лікарні — $100.00, до Кінгсмен на „Телеміракл" — $50.00 та на „Калинка Фундацію" — $100.00.

Фінансовий звіт касирки Анни Білокурої: в касі з 1980 р. осталось $11,209.98, приходи $1981 — $2,514.00, розходи в 1981 — $5,484.36, в касі осталось $8,243.62.

Заряд і комітети на 1982 р.: голова — Розалія Луцюк, заст. голови — Анна Білокура і Катерина Луцюк, секретарка — добр. Галя Зузак, заст. секр. — Орися Кіндрачук, касирка — Антонія Боднар. Комітет членства — Орися Кіндрачук, Олена Гнідий. Референтка музею Катерина Луцюк. Контрольна комісія: Катерина Луцюк, Марія Марковська, Галя Гнідий. Програмовий комітет: А. Боднар, О. Гнідий, Анна Вережак, Тіна Кохан. Референтка журнала „Промінь" — Олена Шевчук і К. Луцюк.

Савеля Луцюк, секр.

НИПАВИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори Жіночого Товариства ім. О. Басарабової відбулися дня 4-го листопада у Народному Домі ім. Тараса Шевченка, присутніх членок було 11. Збори відкрила голова Маруся Григор. Тихою молитвою і хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок. Предсідницею зборів була Маруся Григор, а секретаркою Оксана Мохорук.

Голова дякувала членкам за їх щиру працю в минулому році і закликала членок, щоби якнайбільше учащали на збори. Дуже щиро дякувала нашим достойним старшим членкам, що дуже щиро працюють, як у церкві так і в Нар. Домі. Слідували звіти заряду з цілорічної праці.

Впродовж року відбулось 10 місячних зборів, і засідання заряду, коли потреба вимагала. На зборах читано обіжники і всю кореспонден-

цію. Хоч наш відділ не великий, але членки дуже щиро працюють.

Ходили колядувати з церковними членами, мали святочну вечерю з членами округа. Мали панахиди за О. Басарабову, Тараса Шевченка, за поляглих вояків і за членів, котрі відійшли у вічність. Членки відвідують і посилають картки співчуття для хворих, беруть участь у Полевім Богослуженню з іншими членами нашого округа. Щира подяка нашому диригентові панові Іллі Панчукові, котрий так щиро працює з нами.

Товариство сповнило всякі зобов'язання до Централі, та склали пожертви на такі цілі — на церкву, Нар. Дім, на музей у Саскатуні, організаційний фонд, добродійний фонд, редакційний фонд, видавничий, Кобринської, і де потреба вимагала.

Фінансовий звіт відділу: Прихід у 1981 році — $6,756.65, розхід у 1981 році — $5,925.16, в касі осталось — $831.49.

Заряд на 1982 рік: голова — Маруся Григор, заступниця — Марія Косован, секретарка — Оксана Мохорук, касирка — Марія Басараба. Добродійний комітет — Павліна Глуханюк і Катерина Козун. Контрольна комісія — Павліна Глуханюк, Параска Шутер. Сестриці — Марія Григор, Василина Мадриґа.

Відділ бажає журналові „Промінь" і його редакторці якнайкращих успіхів.

Оксана Мохорук, секр.

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 15 грудня 1981 р. в Українському Народному Домі. Присутніх членок було 12. Голова товариства Марія Кінащук відкрила збори молитвою. Секретарка Марія Медвідь прочитала протокол з минулорічних загальних зборів. Касирка Анна Дудар дала звіт діяльности.

Впродовж 1981 року членки приготовили храмовий обід, великодне печиво, видало кілька похоронних обідів, відвідували хворих. Виплатили нагороди учням з української школи та даруємо фонди на потреби церкви.

Заряд відділу на 1982 рік: голова — Марґ. Кінащук, заст. голови — Ольга Гняздовська, секретарка — Марія Медвідь, касирка — Анна Дудар. Контрольна комісія: Олеся Григорчук, Катерина Медвідь. Господині до кухні: Ольга Лилик, Марія Г. Медвідь, Ольга Трембач, Марія Грицай, Олександра Бурдейна. Церковні сестриці: Паранька Коновальчук, Ольга Лилик, Марія Грицай.

Марія Г. Медвідь, секр.

БЮКЕНАН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки відбулися 10-го грудня 1981 р. в Народнім Домі. Голова Ю. Талпаш відкрила збори спільною молитвою і хвилиною мовчанки вшановуючи членок, які відійшли у вічність. В своїм привітальнім слові голова подякувала зарядові й всім членкам за їхню щиру співпрацю при відділі, який начислює 16 членок майже всіх присутніх.

Протягом року відбулося 10 зборів, на яких читали обіжники з Централі й провінційної управи. В місяці лютому читали реферат про патронку нашого відділу Лесю Українку разом з деякими уривками з її творів. В березні по Богослуженню зійшлися всі присутні до Народного Дому на спільний обід, а відтак провели коротку програму в пошані пам'яти Тараса Шевченка. Отець Є. Стефанюк подав глибоко змістовний реферат. Інші імпрези, якими зайнялося товариство були такі: передвеликодний чай і продаж традиційного печива, осінний базар, День Подяки, брали участь у прощальнім вечерку для о. і добр. Бойчук, та інше. Товариство зайнялося обідом на привітання о. М. Дерев'янки з його родиною. В грудні на свято Миколая відбулося Богослуження і тому що то свято є патроном о. Миколая Дерев'янки ми знову приготовили обід, на якому були і гості з сусідніх громад. Голова привітала о. Миколая з нагоди його уродин з побажаннями, заспівали на многі літа, вручили ювілейний торт і скромний подарунок. Поза повище згадані імпрези жіноче товариство приготовляло бенкети, похоронні і поминальні обіди, вечерю для градуантів.

Найголовнішим проєктом цього року було поправити й помалювати в середині нашу церкву і вложити підлогу килимом. Жіночому товариству належиться велике признання бо воно причинилося до поповнення коштів в цьому проєкті.

Наші пожертви й видатки були такі: на церкву — $4,760.00, на Нар. Дім — $998.00, на Музей — $100.00, „Промінь" — $25.00, „Телемірекл" — $25.00, на стипендійний фонд — $15.00.

Наш відділ сердечно вітає новообрану голову пані Звоздецьку і її управу. Бажаємо кріпкого здоров'я і витривалости. Найкращі побажання засилаємо редакторці „Променя" і всім членкам Союзу.

Управа на 1982 р.: голова — Ю. Талпаш, заст. голови — З. Дробот, секретарка — А. Олійник, касирка — Ір. Скорець, „Промінь" — Ю. Талпаш, сестриці: А. Грицай, А. Романюк. Соц. ком. — А. Котик, І. Скорець, А. Олійник, М. Гулуцан.

Ю. Талпаш

ВІННІПЕҐ
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ ПРИ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ

Річні збори нашого відділу відбулись 17-го грудня 1981, у домі заст. голови Діяни Бабинчук. Збори відкрила і перепроваджувала голова Віра Ковальчук; секретарювала Василина Кутна. Збори почались спільною молитвою; після молитви ми вшанували пам'ять 9 членок, котрі відійшли у вічність, хвилинною мовчанкою.

Впродовж року відбулось 13 звичайних засідань у Соборній авдиторії. На зборах читаємо обіжники з Централі і від Пров. управи, і стараємось виконати призначену працю.

Члени заряду здавали річні звіти з котрих ми довідались про працю у відділі.

Впродовж року членки відділу разом з Сестрицтвом робили вареники на продаж; кілька разів робили печені пиріжки на продаж. Перед Великоніми Святами робили кошики на продаж.

Членки відділу учителюють в українській і недільній школах; співають у церковнім хорі; опікуються молодшим СУМК і ходять колядувати на церкву.

Разом з сестрицтвом влаштували: 1) Спільне Свячене; 2) спільну Йорданську вечерю; 3) празник на храмове Свято Покрови Божої Матері;

4) подали перекусу після Вечірні, як також після Пасії; 5) підготовили кілька похоронних обідів.

Членки відділу зарядили такі імпрези: 1) Весняний чай з розігравкою; 2) Осінний чай — прихід з котрого іде на потреби Рідної школи; 3) дали печиво і грошеву поміч на чай КУК; 4) дали печиво, пироги і поміч для Музейного комітету на їх ярмарок; 5) зарядили продаж печива і продавали книжечки на розігравку кілька разів у Garden City Mall, Kildonan Place, Safeway Mall Garden City. Через два рази зарядили показ писання писанок у Garden City Mall, як також показ українського вишивання.

Відсвяткували свято Лесі Українки; Свято книжки і Свято героїнь. Добродійка Леся Удод дала святочний реферат на Свято Книжку і Свято Героїнь.

Ми брали участь в осіннім Пров. З'їзді і вислали делеґаток на з'їзд; ми запросили голову Пров. Екзекутиви п. А. Стельмащук відвідати наш відділ.

Впродовж року наш капелян, о. д-р І. Стус давав виклади на релігійні теми на наших засіданнях. Ми зарядили „Сморгасборд" обід на „Ремемберс Дей".

При кінці року члени мали Різдвяну зустріч у домі п. Д. Бабинчук, на якій замість обмінюватись дарунками зложили $100.00 на Фундацію Колеґії Св. Андрея.

Певне число членок заснували гурток вишивання, вони сходяться раз на тиждень учитись вишивати під проводом пані Марії Зайцев.

Наші фінансові зобов'язання: пожертва на головний Музей $100.00, на ремонт соборної кухні — $5,000.00. Передали до шкільного комітету — $450.00, пожертва на Фундацію Колеґії Св. Андрея — $100.00.

Прихід за 1981 р. — $10,729.37, розхід за 1981 р. — $8,607.55, у касі осталось $2,121.82.

Заряд на 1982 рік: уступивша голова — Марія Кушнірик, голова — Віра Ковальчук, заст. голови — 1) Діяна Бабинчук, 2) Галина Онуфрійчук, рекордова секретарка — Василина Кутна, фінансова секр. — Емілія Луценків, кореспонденційний секр. — Ірина Деда англомовна, Катерина Шат — україномовна. Референтка до КУК — Галина Онуфрійчук, Стефанія Керелюк; Референтка до Льокальної Жіночої Ради — Стефанія Зітон; опікунки хворих — Надія Окрущко, Марія Равлюк; господині — Марія Кушнірик, Соня Пелех; СУМК — Марія Банн, культурно-освітня референтка — Анна Шевель. Комітет телефону — Галина Химюк, Розина Байдак, Анна Стефанків.

Василина Кутна, рек. секр.

ПРИНЦ ДЖОРДЖ, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 13 грудня 1981 р. в залі церкви. Присутніх членок 10. Голова відділу Марія Торновська відкрила збори і була пресідницею. Молитву провела Камілія Сарабин. Катерина Качук прочитала протокол з минулих річних зборів. Слідували звіти комітетів.

Голова склала подяку всім за кооперацію і співпрацю, хоч мала частина працює, але багато придбали за рік. Впродовж року відбулось 6 місячних зборів, одні річні збори. На зборах ми прочитували обіжники та іншу кореспонденцію. Членки приготовляли перекуски після Служби Божої, приготовили вечерю на осінню забаву, яку громада влаштовує кожного року в листопаді, так і на Маланку. Брали участь у провінційному фестивалі і продавали українські страви в бутці. Влаштували перед Великодними і Різдвяними святами продажі печив, мали курси писання писанок, вишивання і куховарства. Мали маленький чай в донечки п-ва Кучариків з нагоди від'їзду Василинки і Володимира Кучарика. Голова громади і члени подякували їм за щиру працю:

Членки приймають замовлення на весільні обіди й інші оказії, що приносять нам певні доходи у придбанні фондів. Раз у тиждень відвідуємо шпиталь та висилаємо хворим побажання здоров'я і квіти, купуємо квіти до церкви та інші прикраси. Складали пожертви на церкву та інші потреби, на книжки до бібліотеки, на журнал „Промінь". Членки брали участь у культурних імпрезах у міській бібліотеці. Вшановуємо день уродин членок. Голова привітала три нових членки: Б. Мазур, Д. Панасійчук і Х. Гидис та вручила їм членську відзнаку Союзу Українок.

Приходу відділу у 1981 році було $14,433.91, видатки — $10,494.69, осталось у касі $3,938.72.

Заряд відділу на 1982 р.: голова — Марія Торновська, заст .голови — Оля Винничук, секретарка — Дарія Панасейчук, касирка — Джері Дейвис. Контрольна комісія: Софія Людвігсон, Барбара Мазур, Катерина Качук. Постачальний комітет — Софія Людвигсон, Анна Звоздецька. Шпитальний комітет: Камілія Сарабин, Марія Торновська. Сестриці — Розалія Федорак, Марія Торновська, Анна Пелещук. Бібліотека — Оля Винничук, Шарлін Качук, Джирі Дейвис. Референтка „Променя" — Оля Винничук.

Дякуємо Централі Союзу Українок і Пров. Екзекутивам за обіжники. Бажаємо редакції „Променя" найкращих успіхів.

Оля Винничук, рефер. „Променя"

СТІНЕН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 15 грудня 1981 р. в церковній залі при участи 19 членок і одна гостя. Збори відкрила голова Марія Курковська, привітала членок, та попросила відспівати молитву „Царю Небесний". По молитві вшановано хвилиною мовчанки пам'ять покійних членок.

Предсідницею зборів була Василина Стеранка, секретаркою — Параня Гурська. Після відчитання протоколу минулих річних зборів і його одобрення, слідували звіти управи і комітетів — Франя Гунка, від Контрольної комісії — секр. Анна Ковальчук, звіт діяльности відділу Адонія Козменюк, господинь кухні — Надя Боднарек, куповання — Анелька Суркан — добродійства.

Голова Марія Курковська висловила щиросердечну подяку членкам управи як і членкам відділу за співпрацю і кооперацію.

Впродовж року відбули 9 місячних зборів і 1 річні на яких були читані обіжники і кореспонденція. Приготовили спільну Святочну вечерю і Храмовий обід. Ходили колядувати разом з членами церкви. Мали пирогову вечерю і бінґо. Так само мали розігравку на ковдру і 3 інші речі. Брали участь у святі Шевченка. Дали поміч на 4 весіллях і п'ять похоронах. Приймали дітей з оселі „Тризуб". Займалися ви-

продажем білетів Музею на ковдру (2 рази). Провели збірку на Червоний Хрест. Помагали чистити кімнати на оселі. Брали участь у „Ґейтвей Лодж" як мали весняний чай. Вшановано двох членів в 75-літні уродини і доручено Грамоту 25 літ праці при Товаристві одній членці. Мали премність гостити голову Провінційної Екзекутиви Анну Холод. Добродійний комітет посилає картки виздоровлення хворим до шпиталю. Господині церкви дбають про чистоту і красу Божого Дому. Так само брали участь у вшанованні поляглих вояків.

Товариство склало пожертву на місцеву церкву в сумі $4,000.00 і так само складає пожертви на різні цілі. Сповнили бюджет до централі, 9 членок передплачують „Промінь".

Фінансовий звіт — прихід у 1981 році — $4,604.19, розхід — $6,878.23, в касі осталось $1,783.15.

Склад управи на 1982 р. той самий, голова — Марія Курковська, заст. голови — Адонія Козменюк, секр. — Анна Ковальчук, заст. секр. — Анелька Суркан, фін. секр. і касирка — Анелька Королюк. Контрольна комісія: Антонія Корпан, Анелька Суркан, Франя Гунька. Господині кухні — Адонія Козменюк, Параня Ґурська, Вікторія Королюк, Надя Боднарек, Франя Гунька, Наталя Розтоцька; добродійства — Анелька Суркан. Комітет куповання — Анастасія Анака, Анелька Суркан, Франя Гунька, Надя Боднарек, Орися Лозинська. Сестриці — Вероня Ігнатюк, Анна Парасюк, Марія Курковська. Реф. мистецтва — Василина Стеранка, займається теж рідною школою і навчанням співу. Рефер. „Променя" — Єлисавета Суркан.

Членки відділу бажають журналові і його редакторці найкращих успіхів.

Анна Ковальчук, секр.

БЛ. П. АННА КАЛИН

В суботу 13 лютого 1982 р., в домі дочки Ольги, на фармі коло Річард, Саск., заснула вічним сном бл. п. Анна Калин, проживши 84 роки .

Анна народилася в липні 1897 р. в родині Дмитра і Марії Ікалюків в місті Городенка, повіт Городенка, Зах. Україна. Приїхала до Канади в околицю Гефорд, Саск. з батьками в 1909 р. (мала 12 років).

В 1913 р. вийшла заміж за Федора Калина і разом жили на фармі близько Гефорду аж до 1954 року, коли перейшли до містечка на відпочинок на старші літа.

В 1964 р. помер її чоловік Федір, а Анна дальше сама проживала в Гефорді аж до 1972 р., коли перейшла до дому старшої дочки, Марії, в місті Блейн Лейку, Саск., де вона мешкала аж до кінця свого життя.

Анна була активною членкою Української Православної громади в Гефорді і також майже 50 років у відділах С.У.К. — ім. О. Басарабової в Гефорді та Хариті Кононенко в Кридор - Блейн Лейку. Вона була щира і жертвенна людина і по змозі все жертвувала на такі цілі як церква, музей, Інститут Могили, Колегію Св. Андрея, та „Промінь". Анна не мала нагоди в дитинстві ходити до школи, але навчилася азбуки, вона сама себе навчила читати і писати по українськи і на старші літа все читала „Український Голос", „Вісник" та її улюблений „Промінь".

Панахида та Похорон відбулися в У.П.Церкві Св. Духа в Гефорді, Саск. в днях 16 і 17 лютого 1982 р., відправляв о. М. Стеценко, а дяком був п. Іван Павлуш котрому помагали співаки з Гефордської та Редфілдської громади. Церква була переповнена людьми, що прийшли віддати честь заслуженій жінці.

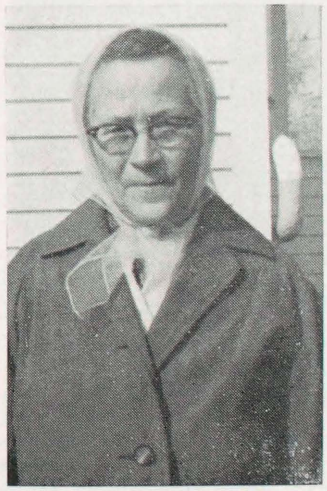

Після похоронного обіду, котрий приготовили і видали членки Гефордського відділу С.У.К. була коротка програма підчас якої пішла збірка на українську пресу, яку покійна Анна так цінила. Присутні зложили $162.55, які родина розділила між трьома часописами: „Вісник", „Український Голос" і „Промінь".

Покійна Анна залишила в смутку трьох синів: Івана (Келовна, Б. К.), Михайла (Шоневон, Саск.), і Миколу (Монтреал) та дві доньки: Марію (Цьону — Блейн Лейк, Саск.) і Ольгу (Никифорук — Річард, Саск.), 15 внуків та 17 правнуків.

Родина бл. п. Анни складає щиру подяку: о. Стеценкові, всім співакам, жінкам за прекрасний обід, та всім людям за їх присутність, за вислови співчуття, за квіти і нев'янучі вінки, та всю іншу поміж яку вони нам всім зложили. Нехай вас всіх Господь обдарує добрим здоров'ям, а душу покійної Анни оселить там, де всі праведники спочивають.

Присутня

БЛ. П. ҐІЛЬДА ТАСКІ

В суботу 19-го грудня, на 53-му році життя, відійшла від нас членка відділу ім. Лесі Українки, Ґільда Таскі. Вона родом з Толстой, Ман. але останніх 16 років жила в Оттаві. Вона працювала в Департаменті здоров'я, а перед тим в Департаменті еміґрації. Також мала за собою 12 років закордонної служби в північній Ірляндії, Еспанії, Італії, Швайцарії, а відтак в Японії і Німеччині. Після того працювала в Ню-Йорку в канадському консуляті, а відтак переїхала до Оттави. Тут включилась в українське життя, була членкою Українського Православного Собору в Оттаві і членкою Союзу Українок Канади. Від відділу була представницею до Фолк Арт Кавнсил і відділу КУК. Багато працювала в українській частині фестивалю „Гомленд". Любила помагати старшим, любила молодь і вчила їх писати писанки. Належала до відділу Української Суспільної Служби в Оттаві.

23-го грудня відбувся похорон і поминальний обід який приготовили

членки відділу Союзу Українок. Покійну прощала голова відділу пані Василина Даркович і зложила співчуття родині, сестрі Галині МекПірсон з Бирлінґтон, Онт., братові Василеві з Оттави і сестрі Лілияні Капар з Вінніпегу, та усій родині і приятелям. Вічна їй пам'ять.

Галина Михальчук

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. МАРІЇ ҐУРҐУЛИ

Блаженної пам'яти Марія Ґурґула, з роду Гарасимів, народилася 31-го березня 1915 року у місті Монтреалі, Канада. Ще молодою дівчиною приїхала до міста Віндзору і тут одружилася з Василем Ґурґулою.

Будучи у Віндзорі вступила в ряди жіночого тов. ім. Лесі Українки та з завзятістю віддавала всі свої сили та здібності на добро організації, та на славу українського народу.

Блаженної пам'яти Марія була кілька років головою жіночого тов. ім. Лесі Українки, рівнож була довгі роки кореспонденційною секретаркою, референткою преси, а також була представницею до старшого відділу СУМК, а у вільний час відвідувала хворих по шпиталях чи по хатах і взагалі була активною членкою у відділі ім. Лесі Українки.

Дня 12 березня 1981 року відпровадили її на спочинок на цвинтар Ґрін-ленд у Віндзорі: там її друзі, приятелі та родина віддали останній поклін за її щиру працю на ниві українського народу, а кидаючи грудку землі заспівали вічна їй пам'ять! Нехай буде канадська земля її легкою як перо.

У річницю смерти бл. п. Марії родина — брати Стефан і Никола та сестра Софія складають на нев'янучий вінок у Твою пам'ять на журнал „Промінь $45.00. Хай про тебе дорога Сестро, пам'ять завжди буде світлою.

Брати — Стефан і Василь, сестра — Софія

БЛ. П. МАРІЯ СОПОТИК
Кадворд, Саск.

В четвер дня 21 травня 1981 року відійшла у вічність бл. п. Марія Сопотик, дочка вже покійних Василя і Василини Кіндрачук.

Марія народилася 1905 року в містечку Кадворт в Саскачевані, де цілий свій час прожила недалеко школи „Карпати" на своїй улюбленій фармі. Марія вийшла заміж за Василя Сопотика в 1927 році, і молоде подружжя почало своє життя на фармі, переживаючи ці всі піонерські „гаразди" тридцятих років, в трудних господарських обставинах.

Блаженної пам'яти Марія була увічливою та приємною серед всіх її знайомих людей кадвортської околиці. Була членкою Союзу Українок, місцевого відділу, як також членкою української православної громади в Кадворт, де завжди допомагала своїй церкві чим лише могла. Цікавилася завжди церковними справами і любила читати „Промінь" і „Вісник" та українські книжки, які мала в своїй скромненькій бібліотеці в своїому домі, та завжди брала участь у загальному українському життю, яке лише проявляли місцевий Союз Українок чи українська православ громадата в Кадворт.

Чоловік покійної, який завжди був примірним членом Української Православної Церкви, упокоївся в місяці лютім 1978 року. На 76 році життя бл. п. Марія Сопотик мусіла на віки покинути своїх рідних дітей та онуків та дальшу родину і всіх приятелів та знайомих. За свого життя пережила також і родинні трагедії у власному домі, де втратила своїх дітей — дочку Анну та сина Павла; крім мужа, відійшли у вічність також брати — Дмитро та Юрко.

Залишила у смутку синів Юрка та Романа замешкалих у Кадворт та Дмитра у Сван Ривер в Манітобі і дочку Наталію Котелко, 11 онуків, сестру Ганну Сомко в Саскатуні та братів Якова та Михайла Кіндрачуків у Вакав і Саскатунів.

Похорон Марії Сопотик відбувся в понеділок 25 травня при великому числі людей. Похоронну відправу відслужив о. М. Дерев'янка в місцевій Українській Православній Церкві Пресв. Тройці у Кадворт.

Він виголосив зворушливу промову про покійну а всі членки Союзу Українок з засвідченими свічками творили останню прощальну варту біля домовини в честь покійної Марії. По похоронному Богослуженні в церкві і на цвинтарі, всі зійшлися на трапезу до залі під церквою, яку приготовило місцеве товариство Союзу Українок.

* * *

У світлу пам'ять нашої дорогої мами Марії Сопотик складаємо $25.00 замість квітів, на її улюблений журнал „Промінь" та $25.00 на „Вісник", які покійна мама так любила читати. Від родини щиро дякуємо о. М. Дерев'янці за похоронні відправи, та щиро дякуємо всім тим, що своєю присутністю віддали нашій мамі останню честь на прощання в далеку дорогу.

Дочка Наталка Котелко з родиною

БЛ. П. ЕМІЛІЯ СТЕПОВА

Ділимося сумною вісткою, що 27 лютого 1982 р. в місті Гамільтоні на 69-му році свого трудолюбивого життя відійшла у вічність бл. п. Емілія Степова.

Емілія народилася 14 січня 1914 р. в Порт Артур, Онт., найстаршою дочкою в родині Анни і Олександра Ґуранів. Ще як Емілія була малою дитиною родина переїхала і поселилася у Виндзорі.

В молоденькому віці (16 років) вона вийшла заміж за Павла Степового. Бог нагородив це подружжя двома дочками, Олею і Орисею. Ця родина була дуже активною в церковно-громадському русі з самих початків громади Св. Володимира. Емілія допомагала і підтримувала свого мужа Павла в його праці при заснованні церкви Св. Володимира і Товариства Просвіти у Виндзорі. Емілія була одна з основоположниць відділу Союзу Українок у Виндзорі.

В 1945 р. родина Степових переїхала до Ґримзбі, Онт., де відразу включилася в церковно-громадську працю. Емілія була ініціяторкою і довголітньою вчителькою н е д і л ь н о ї школи при Церкві Св. Юрія в Ґримзбі. Так само була організаторкою та інструкторкою молодшого відділу СУМК в Ґримзбі. За свій час вона займала різні пости в Союзі Українок у відділі ім. Княгині Ольги в Ґримзбі — як голова, секретарка та референтка „Променя".

Тому, що вона сама добре грала на мандоліні, зорганізувала і провадила групою членок, які грали і співали. Емілія була вчителькою в українській школі а також навчала дитячий хор. За її заслуги відділ нагородив її почесною грамотою. Емілія була членкою Східньої Екзекутиви С.У.К. як референтка „Променя" і членкою Музейного комітету. У своїй праці при музею вона мала нагоду виявити свої великі мистецькі здібності.

Муж Павло упокоївся в 1978 р. Скоро після того вона перебралася до Гамільтону до дочки Орисі Сушко і стала членкою Союзу ім. Лесі Українки. На жаль проблеми здоров'я не дозволяли їй бути тут активною. Емілія також стала членкою Собору Св. Володимира в Гамільтоні.

Емілія була вірною дружиною своїому мужеві Павлові, не замінимою матір'ю своїм дочкам, а особливо бабою своїм шістьом внукам, про яких вона пильно дбала та залишила їм великий скарб любови, бо її остання розмова була про будучність своїх внуків.

Вона залишила в глибокому смутку дві дочки — Олю Куць з мужем Володимиром та Орисю Сушко з мужем Макаром та шістьох внуків — Дарусю Олійник з мужем Марком, Христю Куць та Романа, Галю Ореста і Оксану Сушко, Також свою близьку подругу сестру Марусю Гнатюк з мужем Василем у Виндзорі і їх сина Давида з родиною. Вуйка Павла Дацького з родиною в Ґримзбі та дальшу родину в Торонто і Порт Артур.

Похоронні відправи почалися панахидою у похоронному заведенні в понеділок 1 березня. На другий день, 2 березня, тіло покійної перевезено до Собору Св. Володимира на Заупокійну Службу Божу. Тіло бл. п. Емілії похоронено на цвинтарі „Квінс Лан" в Ґримзбі.

Похоронні відправи очолив о. Н. Равлюк, настоятель Собору Св. Володимира в Гамільтоні. Отець Ревко з Ґримзбі брав участь у Заупокійній Службі Божій. Підчас похоронних відправ співав церковний хор під проводом Ю. Каліщука.

На панахиду і до церкви прибуло багато вірних які прийшли востанне попрощати свою приятельку та активну церков-громадську діячку. В церкві підчас служби на почесному місці стояв прапор Союзу Українок Канади, як знак довголітньої праці покійної в цій організації.

Поминальна трапеза відбулася в залі Собору Св. Володимира в Гамільтоні. Програму трапези перевела наймолодша внука покійної, Оксана Сушко. Тому що ціле своє життя бл. п. Емілія була активною в церкві, в громаді і в організації, було багато промовців, що згадували Покійну щиро й сердечно.

По черзі Оксана покликала слідуючих: о. Н. Равлюка, який своїм словом заторкнув найглибші почуття присутніх. Пані Галя Олексюк, голова С.У.К. відділу ім. Лесі Українки, яка з почуттям прощала членку відділу. Панна Стефанія Олійник від Музейного комітету, філії в Торонто. Пані Галина Мельник від Східньої Екзекутиви С.У.К. Пані Варвара Логин від Собору Св. Володимира. Пані Анна Букса, довголітня приятелька з Виндзору. Пан Василь Кирилюк від Інституту Св. Володимира в Торонті.

Оля Куць, дочка покійної Емілії, поділилася з присутніми спогадами з родинного життя. Орися Сушко, дочка покійної, подякувала всім присутнім і промовцям за вислови співчуття. За те що відвідували маму вдома і в лікарні і що в останний час приходили її допомагати, та всім тим, що її підбадьорювали. „Мама була глибоко зворушена Вашим зичливим відношенням". Рівно ж подякувала о. Равлюкові за відвідування мами в лікарні та за поради і допомогу, як також дириґентові та хорові. Подякувала господиням та всім, що тим чи іншим способом допомогли перенести це велике горе.

В заключному слові внучка Оксана Сушко сказала: „Наша баба була надзвичайною людиною. Вона мала різні здібності і вона мала золоті руки. Але більш за все, вона любила свою родину, а особливо нас внуків за що ми її ніколи не забудемо. Вона постійно нас вчила шанувати все що українське — мову, Православну Церкву і організацію. Однак її найбільші мрії були, щоб ми всі жили в згоді і з любов'ю одно до одного. Я знаю, що ми її бажання виконаємо. Вічна її пам'ять!"

Трапезу закінчено молитвою яку провів о. Н. Равлюк.

Осели, Господи Її душу в Твоїй Світлій Оселі!

Анна Корній

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу й незабутню пам'ять у шості роковини упокоєння моєї дорогої й незабутньої дружини Ольги, яка упокоїлась 17 липня 1976 року в Саскатуні, складаю як нев'янучий вінок на її могилу скромну пожертву $50.00 на прес. фонд „Променя".

Федір Андрущак, Саскатун

— — — — —

У пам'ять других роковин смерти мого дорогого мужа, бл. п. Гавриїла Слюсарчука, який упокоївся 2 червня 1980 року в Едмонтоні, висилаю як нев'янучий вінок дар на „Промінь" $88.00.

Дружина Олена Слюсарчук, Едмонтон

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні кладе нев'янучі вінки на свіжі могили своїх покійних членок, які відійшли у вічність: Ольги Сулими, Анни Пасічної і Параскевії Сліпчук та засилає в їх світлу пам'ять $30.00 на журнал „Промінь".

За відділ — Марія Лазарук

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа, пок. Василя Равлика, який упокоївся у травні 1973 року замість китиці квітів засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Паранька, Саскатун

— — — — —

Членки відділу Союзу ім. Марії Маркович в Канорі, Саск. складають нев'янучі вінки своїм добрим довголітнім членкам бл. п.: Анни Полович, Розалії Скорець і Марії Худяк та у світлу пам'ять покійних складаємо $30.00 на фонд журнала „Промінь".

За відділ — А. Стусик, секр.

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Анни Підлипної з Давфину, яка упокоїлась 1 травня 1982 року та в світлу пам'ять покійної складаю $10.00 на журнал „Промінь", що його вона так високо оцінювала. Родині Покійної висловлюю найщиріші співчуття.

Зоня Крип'якевич, Вінніпег

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

14-го липня 1932 року, у нещасливому випадку відійшов у цього світу на вічний спочинок на 15-му році свого життя Йосиф Боднарчук. Втопився він у ставку в Оджибвий, Онт., недалеко Виндзору. З ним втопився сусідний 11-літній хлопець, коли старався його врятувати.

У 50-ті роковини смерти, замість китиці квітів на могилу складаємо $50.00 на журнал „Промінь".

Сестра Юлія і швагер Стефан Никіфоруки, Скарборо, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Михайла Лаврика з Бурлінґтону, складаємо пожертву на журнал „Промінь" в сумі $33.00. Покійному вічна пам'ять.

— — — — —

У перші роковини смерти нашого дорогого сина Івана Бобро, який упокоївся 14 липня 1981 р. на 58 році свого життя в місті Ст. Кетеринс, Онт., у світлу пам'ять покійного кладемо нев'янучий вінок та засилаємо $20.00 на „Промінь".

Тато і мама Бобро

— — — — —

У перші болючі роковини упокоєння нашої дорогої мами, бабусі, дружини Юлії Новак, яка відійшла від нас 4 червня 1981 року в Гамільтоні, замість китиці квітів у світлу пам'ять покійної засилаємо $20.00 на „Промінь".

Оля Качор з родиною, Линден, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу св. п. Анни Полович, дорогої і незабутньої приятельки, кладемо нев'янучий вінок і засилаємо $60.00 на журнал „Промінь".

Мужеві покійної п. Л. Половичові та дочці Марії Гребенюк висловлюємо глибокі співчуття, а покійній хай буде Вічна Пам'ять.

Анна Данилюк, Олена Ягольницька,
Єлисавета Лабюк, Клавдія Малінська,
Домка Ленко, Оксана Гладун і Катерина Лабюк,
Канора, Саск.

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Мензі, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої бувшої членки, бл. п. Анни Друль з Торонто, яка упокоїлась 16 травня 1982 р. у світлу пам'ять покійної засилаємо $10.00 на „Промінь". Родині висловлюємо глибоке співчуття. Покійній Вічна Пам'ять.

За відділ — Юська Друль, голова
Розалія Пелешок, секр.

— — — — —

На свіжу могилу членки, бл. п. Анастасії Самець, яка упокоїлась 4 червня 1982 р., відділ ім. Лесі Українки в Давфині, складає замість квітів у світлу пам'ять покійної $10.00 на фонд журнала „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Розалія Грицай, голова
Марія Білоус, рефер.

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів — батька Михайла, мами Михайліни Ортинських та сестри Юлії замість китиці нев'янучих квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Стефанія Ортинська, Едмонтон

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу добр. Марії Стефанюк, яка упокоїлась в суботу 20 березня 1982 р. у Вінніпезі, замість китиці квітів дарую $10.00 на журнал „Промінь". Покійній Марії Вічна Пам'ять.

Параскевія Стефанюк, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів — Івана й Анни Олійників, які упокоїлись у 1960 і 1961 рр., мого брата священика отця Василя Олійника, який упокоївся 18 березня 1982 р. в їх світлу пам'ять складаю на журнал „Промінь" $10.00.

Софія Пилипів, Виниярд, Саск.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих, рідних: мужа Івана Лабюка, синів — Николая й Ґеорґія, братів — Василя й Дорофтея та моїх родичів — Ґеорґія й Марії Ковалюків та в їх пам'ять засилаю $50.00 мій дар на журнал „Промінь".

Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.

— — — — —

Членки відділу ім. Ольги Кобилянської у Саскатуні кладуть китицю квітів на свіжу могилу дорогої заслуженої членки, бл. п. Анни Феринюк, яка упокоїлась 26 березня 1982 р. в Саскатуні, в її світлу пам'ять зазсилаємо $15.00 на „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

За відділ — **Марія Воронюк,** голова
Марія Гарбус, рефер.

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої тети бл. п. Анастасії Забродської в Ленсінґ, Мінн., США, яка упокоїлась 19 січня 1982 р. замість китиці нев'янучих квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять!

Ольга Сенчук, Виндзор

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

Музей на далі є залежний від Вас і цілої української громади, щоб пожертвами допомагаєте нам виконати свої фінансові зобов'язання. Отож звертаємося до Вас з проханням про допомогу. **Чи можливо Вам взяти кілька хвилин часу скласти пожертву на Музей та вислати поштою ще сьогодні?** Ваш дар буде принятий з великою вдячністю, а рівночасно вишлеться Вам посвідку від доходового податку.

Дирекція, штаб, та добровільні працівники будуть вдячні Вам за Вашу глибоко-оцінену піддержу.

З пошаною,
Михайло Бойчук
Голова Фінансового Комітету
Целіна Качковська,
Голова Дирекції

ДВІ СВІЖІ МОГИЛИ

На весні року Божого 1982 відійшли від нас у вічність бл. п. Йосиф Лисий із Ґримзбі, Онтаріо і бл. п. Тарас Тимчак, місто Монтреал. Дві свіжі могили — дві великі втрати. Не маючи змоги бути на похоронних відправах — бо сама поважно хвора замість квітів на свіжі могили МОЇХ дорогих, так близьких і ніколи незабутніх приятелів висилаю як нев'янучий вінок $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

Молю Бога, щоб канадійська земля була їм легкою. Щоб Бог простив їм усі гріхи і прийняв їхні душі у своє лоно, де всі праведні спочивають. Віна їм пам'ять!

М. Нема, Монтреал

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ НА СЛОВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Головна Управа Союзу Українок Канади, на пам'ятку Ювілейного Року 100-річчя з дня народження поетки і письменниці Лесі Українки, видала гарний збірник пісень на її слова, під назвою „На крилах Пісень".

У цьому збірнику поміщено двадцять-п'ять пісень, написаних різними композиторами, зокрема клясиків і сучасних.

Більшість пісень є сольо-співи в супроводі фортепіяно, п'ять пісень для жіночого хору і одна пісня „Жалібний Марш" (Умер Батько Наш), музика М. Лисенка, для мішаного хору в супроводі фортепіяно.

Книжка видана на гарному папері з твердою обкладинкою, оформлення пані Дарії Бродгед.

Українські музики та любителі музики, а головно співаки чи співочі гуртки-хори повинні зацікавитися цим цінним і гарним збірником, придбати його та належно використовувати.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Немає нічого більш святішого й безкорыснішого як любов матері.

— — —

Будь завджи господарем своєї волі, зате будь слугою своєї совісти.

Довкола дому

Стефанія Кульба

БІЛИЙ ХЛІБ
(WHITE BREAD)

2½ горнятка теплої води
2 торбинки сухих дріжджів
½ горнятка сухого молока
2 ложки цукру
2 ложки солі
½ горнятка оливи
7 до 7½ горняток борошна (муки)

Приготовити дві вимащених форм: 9x5x3".

У великій мисці розвести дріжджі в воді; додати молоко, цукор, сіль, олію і половину борошна. Бити електричною мішалкою 3 хвилини при середній швидкості. Додати решту борошна і настільниці місити руками поки не утвориться досить тверде тісто. Залишити на 15 хвилин накритим. Тісто поділити на 2 частини — розкачати з них прямокутники; звинути. Вложити до вимащених форм і лишити одину — 1½ години щоб подвійно підійшло. Пекти у вигрітій печі на 400° — 30 до 35 хвилин.

— — —

ЛІНИВІ ВАРЕНИКИ
LAZY VARENYKY

1½ ф. сира
3 яєць
1 ложечка солі
2 горнятка борошна
масло

Втерти сир із яйцями та сіллю, замісити з борошном і розкачати на пів пальця завгрубшки. Покроїти в смужки а з них викроювати ромби. Кидати на кип'ячу солону воду і варити около 8 хвилин — аж поки не сплинуть на верх. Тоді відцідити і помастити маслом. Подавати зі сметаною.

— — —

КАРТОПЛЯНА САЛАТА
POTATO SALAD

2 ф. варених картоплин
½ горнятка січеної зеленої цибульки
½ горнятка січеної селери
½ горнятка — приправа до салати — Salad Dressing/Mayonnaize
½ горнятка сметани
6 варених яєць
сіль і перець

Зварену картоплю покроїти в кістку. Твердо зварені яйця покроїти в кістку. Цибулю і салеру дрібно покришити. Додати приправу і сметану і вимішати все разом. Коли треба — посолити і поперчити. Подається холодне.

— — —

YOGURT RICE

1 cup long-grain rice
2 cups water
3 tablespoons butter
1 teaspoon salt
3 tablespoons chopped fresh mint or 1 tablespoon crumbled dried mint
3 tablespoons chopped parsley
Dash freshly ground black pepper
¾ cup yogurt

Place rice, water, butter and salt in a casserole. Bake at 375° for 1 hour. Stir in mint, parsley, pepper and yogurt. Mix well; cover and let stand 5 minutes.

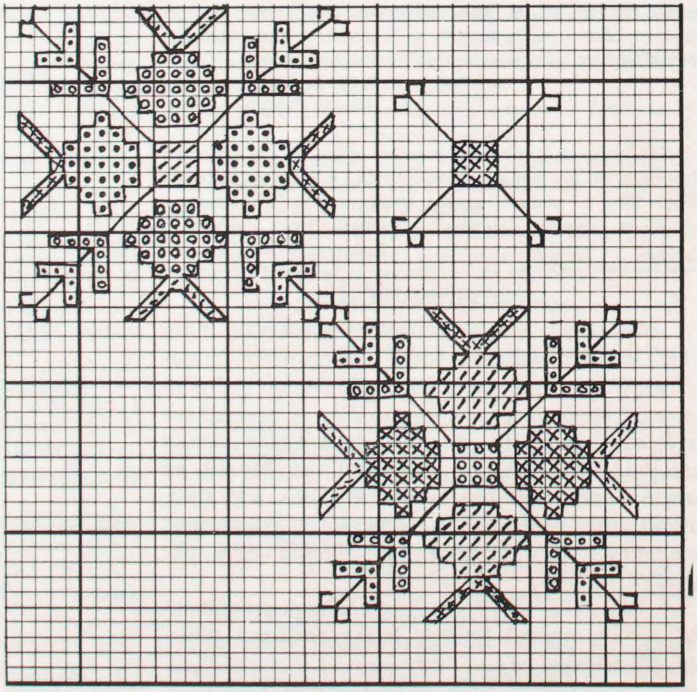

Буковинський взів виконаний гладдю.
Пишна декорація до вечірної сукні, блюзки, киптариків.
× — червона 316 DMC, / — зелена 700, ○ — жовта 725,
• — фіолетна — 550 — контури чорні.
Музей — Торонто Філія

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Як членство Союзу Українок працює для свого журнала. З листа Софії Гриник, провінційної референтки журнала в Альберті з Едмонтону:

Під час Весняного Чаю, що відбувся заходами Провінційної Екзекутиви Союзу в Едмонтоні, стараннням референтки Софії Гриник влаштовано продаж делікатесів в користь журнала. В цьому допомагали всі відділи: при церквах: Св. Івана, Св. Михаїла, Св. Іллі, Св. Андрея і Св. Антонія. Принимали поновлені передплати і придбали одну нову. З продажу делікатесів прибутку було на $111.65.

Софія Гриник складає подяку референтці журнала при Церкві Св. Андрея пані Мельничук та головам едмонтонських відділів за допомогу. Пані Гриник закликала відділи в Альберті здобувати нових передплатниць та взагалі працювати для поширення „Променя" при кожній нагоді.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Канора, Саск. — Відділ ім. Марії Маркович з нагоди членського чаю	$100.00
Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги при Церкві Св. Михаїла — дар	50.00
Тандер Бей — Відділ ім. Олени Пчілки — збірка під час академії Л. Українки і О. Пчілки	32.00
Волей - Суррей, Б. К. — Відділ ім. О. Кобилянської — з нагоди відзначення А. Антонішки	30.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во В. Левицькі, Вінніпеґ	$100.00
Марія Пілат, Ґреслин, Саск.	100.00
Катерина Кірстюк, Ванкувер	60.00
Марія Бендас, Норт Бетлфорд, Саск.	38.00
Марія Панчишак, Едмонтон	20.00
Ольга Станько, Торонто	20.00
Марія Шапка, Смокі Лейк	16.00
Анна Корній, Бирлінґтон, Онт.	13.00
Анна Крупа, Едмонтон	10.00
Параня Смиснюк, Айтуна	10.00
К. Сайн, Вінніпеґ	10.00
Марія Костів, Ґрімзбі	8.00
Е. Товстюк, Лашін	8.00
С. Гладун, Канора, Саск.	8.00
А. Ціпивник, Саскатун	8.00
Стефанія Троян, Чиливек, Б. К.	8.00
Марія Шапка, Смокі Лейк	8.00
Анаст. Світик, Келгари	6.00
Текля Ґурська, Мелфорт, Саск.	6.00
Наталя Мадай, Лашін	6.00
Анна Іванус, Ґронлід, Саск.	6.00
Ніна Жовкевич, Содбури	5.00
Павліна Лисак, Едмонтон	5.00
Ґеня Матієшен, Овкбирн, Ман.	5.00
А. Моган, Содбури	5.00
Іванна Божик, Вінніпеґ	5.00
Добр. Т. Стасишин, Ґленрой, Австралія	4.80

По $3.00 при пересилці передплат склали: А. Марковська, Едмонтон, Р. Бойко, Торонто, Н. Криворучко, Гамільтон, о. З. Ревко, Ґрімзбі, Марія Бісюк, Едмонтон, Настя Косс, Едмонтон, А. Кошмаюк (Відд. ім. Л. Українки), Ґилберт Плейнс, Ман., М. Харик, Сарнія, Онт., Марія Григорчук — Етелберт, Ман., Н. Костюк, Мілікон (Скарборо, прислала Л. Бот).

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку за допомогу журналові у його кожноденній праці.

Адміністрація

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Д-р Зоя Плітас, рефер. у Відділі ім. Кнї Ольги в Торонто	**1**
Пані Анна Дорош, читачка в Саскатуні	**1**

ДИРЕКЦІЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ФУНДАЦІЇ

признала $34,700 на розвиток української культури в Канаді

З приходів осягнутих в новому діловому році, який почався 1 квітня 1982, Дирекція Шевченківської Фундації призначила субсидій і стипендій в сумі $34,700 на проєкти розвитку української культури.

Дирекція предбачає відбути ще одне засідання в червні, коли будуть розглянені подання студентів, і друге в осені для розглянення всіх інших аплікацій на субсидії Шевченківської Фундації.

Хоч попередними роками було подано до відома українського громадянства, тут знова повторюємо, що організації і особи, які в цьому році будуть здійснювати проєкти з ділянок української культури, що заслуговують на фінансове попертя Шевченківської Фундації, повинні заздалегідь представити свої проєкти на письмі, подаючи докладний опис проєкту враз з його бюджетом і зазначенням скільки фондів вони передбачають одержати з інших джерел на реалізацію проєкту, а скільки допомоги потрібно від Фундації. Першенство дається проєктам, які є рекомендовані або спонзоровані Відділами КУК чи Складовими Організаціями КУК, які допомогли й дальше помагають у збірці фондів Шевченківської Фундації, з яких чистих доходів виплачується щорічні субсидії і стипендії. Прохання проситься переслати на адресу Фундації **Shevchenko Foundation,** 456 Main Street, Winnipeg, Manitoba, R3B 1B6.

Шевченківська Фундація
Дирекція

Вінніпеґ 3 червня 1982

ISSN 0380-2140

P 1-12 OCT 82
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2